N:r 5. Årg. 20. I MARS 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拯

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59, Allm. 224 73.

Innehåll: Tillbedjan. — Motts och Eddys möten för Kinas studerande ungdom under år 1913. — Brefafdelningen. — Efterföljansvärdt. — En ädel handling. — Ingenting för obetydligt för Gud. — En rätt stridsman. — S. M. K:s tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

Tillbedjan.

Af alla Jesu ord är väl knappast något af djupare innebörd än hans ord till den samaritiska kvinnan i Joh. 4: 23: "En tid kommer och är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i anda och sanning, ty Fadern söker ock sådana tillbedjare." Herren säger oss här, att det som Fadern framför allt söker bland människorna, är *tillbedjare*. Gud vill finna lydnad hos människorna, han åstundar vårt tjänande, han vill finna oss bedjande, han väntar lof och tacksägelse af oss, men hvad han framför allt önskar af oss är tillbedjan. Han *söker* tillbedjare. Man hör ofta sägas: vi äro frälsta för att tjäna. Det är sant, men med ännu större skäl kan det sägas, att vi äro frälsta för att tillbedja. Återlösningsverket har nått sitt mål, då människor blifvit dugliggjorda att tillbedja Gud (Upp. 7: 9—15).

Men ehuru Gud söker tillbedjare, finner han i denna tid tyvärr mycket få sådana. Hvad vi mest af allt sakna i vårt moderna religiösa lif är tillbedjan. Vi företaga oss åtskilligt, som vi kalla tillbedjan, men det är ingen verklig sådan. Tillbedjan är en bestämd handling, bestående däri, att själen försänker sig i dyrkan och betraktande af föremålet för sin tillbedjan. Bön är ej detsamma som tillbedjan, tacksägelse icke heller. Någon har träffande sagt: I vår bön äro vi upptagna af våra behof, i vår tacksägelse af de välgärningar, vi undfått, men i vår tillbedjan är det Gud själf, som upptar vårt sinne.

Att tillbedja är både vår plikt och vår förmån. Vi äro pliktiga att tillbedja Gud och den han sändt, därför att han befallt oss att så göra. "Det är skrifvet: Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du dyrka". Och om vår Herre Jesus säges det: "När han åter införer den förstfödde i världen, säger han: Och honom tillbedja alla Guds änglar" (Ebr. 1: 6). Vi äro skyldiga att tillbedja Gud. Tillbedjan tillkommer honom. Vi skola älska våra medmänniskor, vi skola lyda våra föräldrar, men vi skola tillbedja Gud. Tillbedjan är vår första och förnämsta skyldighet inför honom. Han är fullkomlig i helighet, fullkomlig i vishet, fullkomlig i makt, den oändlige, den i alla egenskaper fullkomlige. Den ställning, som vi böra intaga inför honom, är ett nedböjande i stoftet, i dyrkan af honom under betraktande af hans oändliga härlighet, af hans kärlek, af honom själf. Om vi ej gifva Gud tillbedjan, beröfva vi honom det, som med rätta tillkommer honom. Det är ej nog att lyda honom, att bedja till honom, att tacka honom, att tjäna honom och söka göra hans vilja — Gud vill ha allt detta, men han söker dock i första rummet *tillbedjare*. Har du någonsin tillbedt Gud? Huru lång tid är du hvarje dag upptagen af hans tillbedjan, af tillbedjan i sanning, af att i stoftet böja dig inför honom, i tyst dyrkan och betraktande af honom själf? O, att vi förstode, att det är vårt lifs första och viktigaste förpliktelse att tillbedja Gud!

Men det är icke endast vår plikt att tillbedja Gud, vi måste räkna det som en förmån att få göra

det. Det är vår förmån, ty det är välbehagligt för Gud. Eftersom han söker tillbedjare, förstå vi, att det skänker hans hjärta den största tillfredsställelse att finna sådana.

Det är en förmån också därför att det gifver tillbedjarna själfva det högsta mått af glädje. Det finns ingen högre, ingen djupare, ingen renare glädje än den, som kommer af dyrkan och inre betraktande af Herren. Gud är det högsta väsendet, och under vårt betraktande af honom vinnes den högsta, den sannaste, den renaste glädjen. Jag har vandrat långa vägar, jag har arbetat mig igenom snår och törnen, jag har klättrat uppför branta klippor invid gapande afgrunder, jag har utsatt mig för obehag och trotsat faror för att komma fram till en vacker utsikt, och när jag ändtligen nått det krön, jag haft i sikte, och därifrån skådat ut öfver nejden, när mitt hjärta därvid fyllts af fröjd vid åsynen af skyhöga berg och solbelysta dalar, af mörka skogar och glittrande bäckar, då har jag känt mig mer än ersatt för all möda och trötthet. Jag har också ofta suttit timme efter timme och betraktat konstens mästerverk, hvilkas skönhet fyllt mig med glädje. Denna vår jord har intet, som kan väcka renare glädje än natur och konst, men en sådan glädje kan ändå aldrig tåla en jämförelse med den djupa och heliga fröjd, som fyller själen, när vi böja oss inför Gud i tillbedjan, när vi ingenting begära, ingen ynnest söka, utan helt äro upptagna och tillfredsställda med honom själf. Psalmisten tänkte helt visst ej blott på det tillkommande utan också på sina närvarande erfarenheter, då han skref: "Inför ditt ansikte är glädje tillfyllest" (Ps. 16: 11). Och i själfva himmeln gifves intet högre än att få skåda Guds ansikte.

Med det är icke endast en oförliknelig glädje förenad med tillbedjan. Det är något vida högre. När vi tillbedja, likgestaltas vi med honom, som vi tillbedja. "Vi alla, som med aftäckt ansikte skåda Herrens härlighet i en spegel, varda förvandlade till samma bild, från härlighet till härlighet såsom från Herrens Ande" (2 Kor. 3: 18). Genom oafvändt åskådande komma vi att likna Gud. "Från härlighet till härlighet." Hvarje gång vi tillbedjande skåda honom, meddelar han oss ett rikare mått af härlighet. Vår fullkomliga förvandling till likhet med honom själf skall inträda då, när han blifver uppenbar. "Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart, hvad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är" (1 Joh. 3: 2). Tiden när han skall blifva uppenbar, är oss förborgad, men till dess få vi här nere skåda honom under vår tillbedjan, och så skola vi, under det vi skåda honom, mer och mer förvandlas till hans likhet.

Vidare verkar tillbedjan hos oss ett afklädande af allt eget, och vi få se oss själfva i det rätta ljuset såsom svaga och syndfulla. När Jesaja såg Herren, utropade han: "Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk, som har orena läppar" (Jes. 6: 5). När Job såg honom, höll han ej vidare några försvarstal öfver sin egen redlighet inför sina vänner, som orättvist anklagade honom, utan sade: "Blott hörsägner har jag förnummit om dig, men nu har jag fått se dig med egna ögon. Därför tager jag det tillbaka och ångrar mig i stoft och aska" (Job 42: 5, 6).

Men på samma gång skådandet af Gud låter oss känna vår egen syndfullhet och svaghet, öppnar det väg till våra lif för Guds kraft. "De som vänta efter Herren, de få en ny kraft, de uppfara med vingar såsom örnar, de löpa och uppgifvas icke, de vandra och varda icke trötta" (Jes. 40: 31). Det är visst, att kraft kommer till oss som svar på bön, men det är icke den enda vägen att få kraft. När vi träda i förbindelse med Gud och förblifva i hans gemenskap under tillbedjan, fylles vår själ med kraft. Alldeles såsom i naturens värld en kropp kan laddas med elektricitet, endast då den är isolerad från allt annat och satt i förbindelse med kraftkällan, så kan Guds kraft uppfylla oss endast då, när vi äro isolerade från världen och stå i förbindelse med honom. En sådan förbindelse knytes under tillbedjan. När vi ligga på våra ansikten i tillbedjan af Herren, flödar hans kraft till oss. Nätter tillbringade inför Gud under sådan tillbedjan, skola åtföljas af dagar, då Guds kraft från oss skall strömma till vår omgifning. Orsaken till att vi ha så liten kraft i vårt arbete bland människor, är att det finns så litet af tillbedjan i vårt förhållande till Gud.

R. A. Torrey.

Motts och Eddys möten för Kinas studerande ungdom under år 1913.

De möten för Kinas studerande ungdom, som i början af år 1913 höllos under Motts och Eddys ledareskap, sägas ha ledt till det största resultat några möten af dylikt slag haft att uppvisa. Att intresset varit stort, framgår af en jämförelse med liknande möten i Japan och Indien. I Japan kunde man hvarje afton samla i medeltal 800, i Indien ungefär 1,000, i Kina åter 2,000 studenter.

I staden Fuchow räknade man åhörarnes antal under 6 dagar till 30 tusen. Öfver 7 tusen läto anteckna sig som villiga att läsa bibeln. Att de menade allvarligt med löftet, framgår däraf, att tre månader därefter nära 4 tusen hade inskrifvit sig i bibelklasser. Efter ytterligare tre månader slöto sig öfver tusen till de olika församlingarna. Hela antalet af dem, som bevistade mötena i de 14 städer, där de höllos, beräknas ha uppgått till 137,500. I allmänhet sökte man få samma personer att vara med om alla de möten, som höllos i en stad. Trots den allvarliga och kräfvande fordran, som ställdes på hvar och en, som lät anteckna sig som intresserad, nämligen att dagligen läsa sin bibel, dagligen bedja samt vid första tillfälle söka inträde i bibelklass, var det öfver 7,000, som beredvilligt togo detta första steg på vägen.

Utmärkande för dessa möten har varit ett kraftigt betonande af bibelstudiets betydelse för själfva afgörandet för Gud. Mötena gjordes ej till mål utan till medel att föra tänkande, allvarliga unga män att sluta sig till bibelklasser för att där under grundligt studium af ordet få erfara sanningens omskapande makt. Och man fann, att bibeln är det bästa medel, som finns vid evangelisationsarbete äfven i hedniska länder. Naturligtvis behöfvas erfarna ledare af dessa bibelklasser, och man hade också lagt sig vinn om att på förhand fostra sådana.

Vid dessa möten begagnade man aldrig konstlade medel. Intet tvingande öfvertalande förekom. Man var angelägen att göra det fullt klart för en hvar, att endast de, som voro fast beslutna att tränga djupare in i den kristna sanningen och lära känna, hvad Jesus verkligen kräfver af sina bekännare, skulle anteckna sina namn.

De löften som därvid afgåfvos lydde:

1. Jag lofvar att med öppet sinne och ärligt uppsåt dagligen läsa ett stycke ur de fyra evangelierna, och att så snart tillfälle gifves söka inträde i en bibelklass.

2. Jag lofvar att dagligen bedja Gud om ledning och hjälp.

3. Jag lofvar att följa Kristus i den mån mitt samvete vittnar om honom, att han är sanningen, och att, när han uppenbarar sig för mig som den Sanne, mottaga honom, hvad det än må kosta.

Den allmänna verkan af dessa möten blef mycket större, än man vågat hoppas. Stora skaror af skolungdom kommo genom dem för första gången i beröring med kristendomen och synas ha fått djupa intryck. Man har under denna verksamhet börjat förstå, huru denna ungdom i Kinas statsskolor skall nås, dessa skaror af unga män och kvinnor, hittills nästan oberörda af evangelium och till största delen otillgängliga därför, men som i antal och betydelse sakna sitt motstycke i hela världen. För ett par år sedan hade den kristne förkunnaren knappt tillträde till dessa skolors ungdom. Nu finnas många städer, där icke blott tillträde är gifvet, utan där en kraftig kristlig verksamhet bedrifves i själfva skolorna.

Staden Tientsin kan sägas vara typisk som ett kinesiskt skolcentrum. De resultat som vunnos i denna stad, kunna därför gifva oss en föreställning om hvad som nu kan vinnas bland ungdomen i Kina. För två år sedan voro därstädes bibelklasser i statsskolor så godt som okända. Tre månader efter Motts och Eddys möten fann man, att af dem, som afgifvit löften, 80 procent voro inskrifna i 54 olika bibelklasser. Somliga af dessa voro organiserade i själfva läroverken, andra i K. F. U. M. eller i stadens missionskyrkor. Dessa unga män kommo från 18 olika skolor, af hvilka 14 voro statsskolor. Bibelklasser hade organiserats i alla de högre läroanstalterna. Efter sex månader hade 39 redan mottagit dopet och hade 151 inträdt i katekumenklasser.

Som medverkande orsaker till att så stora resultat vunnos, kunna vi nämna följande: Man hade under en längre tid omsorgsfullt utbildat bibelklassledare. Bibelstudiekretsarna hade ställts under den noggrannaste uppsikt, och man hade noga vakat öfver, att på hvarje håll fiendens försök att göra förfång möttes.

Tre månader efter mötena inträdde sommarferierna, en tid, som äfven i Kina har en förslappande inverkan. Därtill kommo de omfattande inre oroligheter, som vid samma tid utbröto, och som i hög grad upptogo sinnena. Den nya rörelsen hotades således af en allvarsam fara. Den kommitté, som fått till uppgift att vaka öfver de nyvunna unga, vidtog genast mått och steg till mötande af faran. Under två på hvarandra följande aftnar utlystes större möten i gillet. Tre tusen unga män infunno sig, och 430 begärde att bli inskrifna i bibelklasser. En lokal på fyra rum hyrdes i studenternas stadsdel, och ett större tempel uppläts af myndigheterna att användas för bibelklassarbetet. Efter några veckor växte bibelklasserna till 55 med ett medlemsantal af öfver 150.

Ett viktigt resultat af dessa möten blef ett lifligare intresse för bibelstudium i församlingarna. Under gångna tider har det varit församlingarnas svaga sida, att de lagt så liten vikt vid bibelstudium. Litet eller intet har gjorts för att undervisa medlemmarna i gemen i bibelordet, att utbilda bibellärare eller att utarbeta lämpliga kurser för bibelstudium.

De kristna i staden Canton hafva i fråga om bibelstudium i församlingarna nu gått i spetsen. De som där hade till uppgift att hjälpa fram de personer, som vunnits vid Motts och Eddys möten, fingo ett så djupt intryck af bibelstudiets betydelse för det evangeliska arbetet, att de förmådde församlingarna att åt bibelstudiet gifva den centrala platsen i sin arbetsplan. En konferens hölls med 40 deltagare från 18 församlingar, hvarvid en kommitté bildades med uppgift:

1. Att bestämma en gemensam bibelstudiesöndag för alla kyrkor. 2. Att utarbeta bestämda kurser. 3. Att söka finna lämpliga klassledare. 4. Att en gång om året anordna en utbildningskurs för sådana. 5. Att månatligen utgifva en berättelse om utvecklingen af bibelstudiet i staden samt att gifva råd och hjälp vid anordnandet af bibelstudiekretsar på andra platser. 6. Att uppmana församlingarna

att noga vaka öfver, att inga tillfällen till detta arbete försummades.

Dessa möten höllos visserligen på ett begränsadt antal platser och endast i de större städerna. Men det stora resultat, som därunder vanns, gjorde ett så stort intryck i hela landet, att man öfverallt börjat vidtaga mått och steg för att få till stånd en liknande verksamhet.

Till slut erinra vi om att Kina nu befinner sig i den allvarligaste kris, som förekommit i dess historia. Den unga kristna församlingen såväl som den skolade ungdomen är också genomträngd af medvetande om betydelsen af denna kritiska öfvergångsperiod. Det unga Kina kommer att slå in på någon af följande tre vägar: 1) I riktning mot kristendomen. 2) I riktning mot en reformerad form af dess gamla religioner eller 3) I riktning mot agnosticism och förnekelse.

Vi måste därför i denna för ett helt folk så viktiga tid begagna de tillfällen, som nu i så rikt mått erbjuda sig, att vinna denna ungdom och fostra den för den höga uppgiften att gifva sitt folk, hvad det behöfver och begär: Den sanna religionen såsom sedlighetens grundval.

Brefafdelningen

Kära vänner!

Åter började dagarna blifva så korta. Man fick en förkänning af att midvintern var förhanden och det på mer än ett sätt.

Den första påminnelsen var kanske ankomsten af de alltid med sådan glädje motsedda jullådorna. Och de kommo! Ej färre till antalet, ej "tullade" af några icke "tullnärer" på vägen och fulla af så mycket godt till oss alla! Till alla våra vänner vilja vi på detta sätt framföra en offentlig hälsning och ett hjärtligt tack för all kärleksfull omtanke, som spårats i hvarje gåfva. Den personliga hälsningen kommer senare.

Efter jullådorna kom julfrämmandet. Denna gång var det riktigt långväga sådant: Redaktör Ollén från Stockholm och hans syster från Mongoliet. Det är ej alltid vi få glädjen taga emot så rart främmande. Vi glädjas öfver att herr Ollén blir i tillfälle att aflägga ett besök på nästan alla våra stationer, ehuru hans besök infaller vid den tid, då skolorna ha sina julferier, och det därför råder litet stillestånd i arbetet, åtminstone i vissa grenar af detsamma.

Så kom då julaftonen. På gammalsvenskt sätt firade vi den i den trängre familjekretsen, men juldagens morgon fann oss alla samlade i det festligt upplysta och dekorerade kapellet. Af misstag gick reveljen klockan fyra i stället för klockan fem, men en hel del af våra vänner från landet voro redan uppe. Och det var den vanliga gången, alltid ny, alltid kär, alltid gifvande, "till krubban" och tillbaka igen "med glädje". I dagarna tre voro våra vänner samlade med oss, jag menar våra församlingsmedlemmar och i läran intresserade. En afton hade vi förevisning förmedelst skioptikon ur Jesu lif, denna gång med särskild tanke på landtborna. Vi ha sjungit våra julsånger så mycket dessa dagar, att vi få lof låta dem vara obegagnade till nästa år; annars sätta vi ej värde på dem. Huru lätt det går att blifva bortskämd, äfven på det bästa goda! Några dagar efter jul hade vi den sedvanliga festen för vårt husfolk. Vi voro en hel skara, då alla samlats, ty till husfolket räknas ju alla evangelisterna, lärarne och deras familjer. Vi voro inemot fyratio personer. Återigen tänd gran, tebord, julsånger och ett par små gåfvor till hvar och en.

Det var en så genomtreflig stund. En ung man, som kom för att söka en af våra kvinnor, en hans släkting, fann oss alla samlade i den stora salen. Han vågade ej gå in utan stod utanför i mörkret, oss ovetande, och tittade på. "Kan man tänka sig att de ha så roligt", sade han efteråt till sin släkting. "Det trodde jag då aldrig. Jag vill ock tro på denna lära!" Sedan dess har han kommit med på alla våra möten. Vi ha just nu den sedvanliga böneveckan, och han kommer hvarje afton. Hvem vet, om ej en strålglans från Betlehemsstjärnan hittat vägen till hans hjärta, och "stjärnan från Betlehem, lyser ej bort, men hem".

Guds julgåfva till oss.

Förra året bestod den af en affälling, som kom tillbaka, denna gång af en man, som vill följa Jesus. Han är omkring sextio år och korgmakare till yrket. Förra året var han litet rubbad till sitt förstånd och gjorde oss bekymmer, i det han gick omkring på gatorna och "predikade" en massa sammelsurium. Han har en god kännedom om evangelii innehåll.

Nu är han alldeles frisk, och vi våga ej hindra honom att förena sig med oss. Gud är mäktig att bevara honom frisk. Vårt intryck af den ödmjuke, snälle mannen nu är att han verkligen fattat betydelsen af att tro på Jesus. Bedjen för honom! Hans namn är Fann Ping kang.

Efter jul kom så nyår och med detta ännu en gåfva till oss, en *nyårsgåfva!* En ung studerande, medlem i vår nybildade K. F. U. M., kom in och bad att få blifva antagen som dopkandidat. Han är sin moders ende son, och vi hoppas att hon ock skall följa sonens exempel. Det gladde oss så mycket, att detta är den första synliga frukten af denna vår verksamhet. Det är en präktig, nittonårig yngling. Ofta faller det på vår lott att få taga emot de gamla och utlefvade personerna. Det är ju en stor nåd äfven det, men nu börja de unga att komma, de, som, mänskligt sedt, ha hela lifvet för sig, och det är ännu mer dyrbart. Vår lilla församling här, som länge varit "den minsta bland Judas furstar", börjar nu rycka upp sig. Vi ha aderton goda namn på vår sökarelista och ej så få, som under årets lopp komma att rycka upp i ledet. En kvinna bad att få sitt namn antecknadt,

och hela församlingen var med om det, men skulle vi dock vänta till nästa månadsmöte, då hennes hem skulle vara rensadt från alla afgudar. Hon hade ej gjort detta ännu, ehuru hon ej tillbedt dem på länge.

Nyårsdagen var en bråd dag. Förutom de sedvanliga tvenne gudstjänsterna hade vi frambärning af de barn till församlingsmedlemmar, som under föregående året födts. Denna gång skulle det varit två, men som den enas mamma ej var frisk, blef det endast ett, lille "Ngensi", "nådebarnet". Det andra lilla, en flicka, kommer väl nästa söndag. Därefter hade vi den årliga kollekten för Brittiska och Utländska Bibelsällskapet, som vi stå i så stor tacksamhetsskuld till, och till sist nattvardsgång. Det var en glad syn att se, huru våra vänner riktigt trängdes kring bordet, där uppbördsmännen sutto. Just nu hafva vi bönemöte hvarje afton med anledning af Evangeliska Alliansens bönevecka. Det är för kallt i kapellet och icke lönt att elda detsamma för ett par timmar. Vi samlas därför i vårt matrum, som utrödjes och förses med bänkar. På så sätt komma vi hvarandra liksom närmare. Man påminnes om "församlingen i deras hus", 1 Kor. 16: 19. Ett fridens år till eder alla!

Yuncheng, Trettondagen 1915.

I Herrens tjänst förenade

August Berg.

* * *

Eleverna i Ishih flickskola hösten 1914, samlade ute på fältet.

Honanfu den 14 jan. 1915.

Kära missionsvänner!

Julen är nu slut. Vi fingo i år fira den i lugn och frid. Ja, i ett fridfullt land. Ostörda af krigsbullret i Europa tände vi vårt julträd på julaftonen. Det var för oss alla och våra tre småttingar till en sådan glädje. Detta lilla cypressträd, hämtadt från sin ensliga tillvaro ute på fältet i närheten af hedningarnas grafvar, pyntadt och prydt med hvarjehanda grannlåter och strålande i ljus — en dräkt, som det aldrig burit förr — är en talande bild af de många, som uttagits ifrån mörkrets välde och i dag bära vittnesbörd om det ljus, hvilket så förvandlat deras yttre och inre värld. Det lilla trädet gaf oss denna julafton en kraftig påminnelse om våra stora och betydelsefulla missionsuppgifter.

Kära vänner, kända och okända, från flera delar af Sverige, hade tänkt på oss och i jullådorna skickat många välkomna, värdefulla julklappar, ja, just sådana, som vi behöfde. Vi hade låtit paketen ligga orörda till julaftonen, fastän lådorna kommo redan i oktober. Vi kände det som en stor nåd att särskildt i år kunna öppna dessa paket, ty vi tänkte naturligen på de många, som i år under krigstillståndet i Europa få vara utan jul, och de många, som få fira den under djup sorg.

Ett varmt tack bringa vi alla dem, som i dessa gåfvor visat sitt intresse för oss härute! Genom vår missionstidning kunna vi ju nå eder alla.

I Herren förbundna

Edith och Ossian Beinhoff.

* * *

Utdrag ur bref.

Fröken *Agnes Forssberg* skrifver i enskildt bref från Ishih den 12 jan.:

. . . Påminnelsen om att Herren vill göra något nytt var så uppmuntrande. Vi ha verkligen fått upplefva sådana tider äfven här, ära vare Gud! Under höstterminen har Herren märkbart verkat med sin Ande bland våra skolflickor. De ha väntat, att Jesus skulle återkomma, och detta har påskyndat deras frälsning. De ha fruktat, att om Jesus komme, och de ej vore hans, deras ställning skulle vara förfärande. Mycket har därför Herren Jesus af dem genom bönen blifvit anlitad. Ja, i stort som smått har han fått vara deras hjälpare. Det är kärt att få upplefva sådant i arbetet.

Bland kvinnorna ha vi sett detsamma. Vi ha haft opieasylverksamhet bland dem, och flera ha fått syn på Jesus såsom sin Frälsare. Må vi bedja för dem, att Herren får fortsätta sitt verk i allas deras hjärtan! Men Herren vill göra än mer. Hans önskan är, att alla skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap. Men här i Kina är det ännu blott en bråkdel, som veta sanningen och kunna tro. Må Herren dagligen få förnya oss, sina barn, så att han genom oss får göra sig känd och fullborda sin vilja! Ja, må vi ej stå hindrande i vägen, när hans Ande verkar!

Jag är så kry och så lycklig i arbetet för Herren både i skolan och bland kvinnorna. Gud är så god! Intet har fattats. Han gifver utöfver, hvad vi kunna bedja eller tänka, lofvadt vare hans namn!

Fru *Olga Svensson* skrifver från Tungchow-fu den 16 dec. 1914:

. . . Röfvarne äro åter svåra häromkring. Vi ha under behandling två fall, en kvinna och en gosse på 10—11 år. Röfvarna hade skjutit på dem under inbrott i ett hus. Kvinnan har ett stort fult sår rätt igenom låret. Ja, Hvita Vargen är troligen död, men det finns godt om "svarta vargar" öfverallt i Kina.

* * *

Fru *Anna Hahne* skrifver från Ishih den 30 dec. 1914:

Tack för alla förböner och för all kärlek under det gångna året! Det är en sak, som jag vill be eder komma ihåg i förbön. Vi ha fått katoliker hit till vårt distrikt, och flera af våra manliga församlingsmedlemmar hafva gått öfver till dem.

Det medföljer ju så många jordiska fördelar att höra till katolikerna. Dessa lämna hjälp i alla rättegångar, då vi däremot förmana de troende att ej föra rättegångar. De katolska missionärerna ha slagit sig ned i en stor by nära vår utstation Lin-tsin, och efter hvarje möte antecknas de, som vilja ingå i församlingen. De ha nu öfver 400 anhängare. Vi tycka det är mycket ledsamt och bedja för våra svaga bröder, att de må få nåd att skilja på det sanna och det falska.

Fienden använder många sätt för att om möjligt förstöra Herrens lilla plantering.

Våra evangelister ha haft det mycket uppmuntrande i byarna. Just nu till jul kommo de hem från en tur och voro så glada och lyckliga. De hade haft så mycket folk, som villigt lyssnat till budskapet. Alla böckerna voro slutsålda, och hade de haft mer med sig, så hade de gått åt. Herren välsigne det dyrbara ordet! Det skall ej komma fåfängt tillbaka. Må det få tränga in i dessa af synd förmörkade hjärtan och bringa dem ljus, frid och glädje!

Efterföljansvärdt.

En dag förliden vecka, då jag var ute på husbesök, kom jag till några sökares hem. Inkommen på gården får jag se kvinnorna sitta ute i solskenet och arbeta med sömnad. En af de äldre, fru Chang, höll på att sy sig en pels. Bredvid henne lågo ett par böcker. Just som jag kom, lade hon ned sin sångbok. När jag frågade, hvad hon gjorde, sade hon, att medan hon sydde, höll hon på att lära sig en sång. Detta gjorde hon på så sätt, att hon upprepade orden högt, så att alla kunde höra, och det hade till följd, att icke blott hon själf lärde sig sången utan äfven grannkvinnorna. Jag hade en söndag förut, då jag haft en klass med kvinnor, förvånat mig öfver, att en gammal icke läskunnig gumma kunde sjunga med i en sång, som jag icke hade lärt dem. Nu fick jag lösning på gåtan. Gummorna omtalade också för mig, att fru Chang alltid brukade läsa sina läxor i Bibliska historien högt, att de samtalade öfver de lärdomar, de fått under klassläsningen, och att hon förklarade, hvad de andra icke kunde minnas eller förstå. På samma sätt gjorde hon med predikningar, som hon hört. Ja, hon är ett skinande ljus. Mycket ifrig är hon att riktigt lära sig läsa. Hon är öfver femtio år och har varit med blott ett års tid men har lärt sig läsa rätt bra. Hennes man hjälper henne. Ibland, när han kommer hem trött om kvällen och vill lägga sig, säger hon till honom: "Nej, du får inte somna än. Du måste först hjälpa mig med dessa skriftecken." Eftersom han är snäll och medgörlig, gör han det. Det efterföljansvärda hos fru Chang är, att hvadhelst hon får mottaga af evangelium, är hon mån om att meddela åt andra. Jag tänkte: "Ack, om alla Guds barn vore lika ifriga att dela med sig af hvad de veta! Hur hastigt skulle icke då Guds rike gå fram i världen!" Om kvällarna håller hon aftonbön med de andra kvinnorna. När de sitta ute och sy, undervisar hon dem ur de böcker, hon själf kan läsa, eller af hvad hon lärt utantill, och så låter hon dem gång på gång upprepa, hvad hon läst före. Lyda och beundra henne göra de, precis som vore hon en riktig lärarinna.

Hennes ögon stråla af glädje, när hon talar om, huru mycken välsignelse hon fått erfara, sedan vi kommo till henne med frälsningens budskap. Hon brukar säga: "Det är en sådan fröjd att bedja. Jag beder dagen lång. När jag stiger upp om morgonen, när jag lagar mat, syr eller arbetar med annat, beder jag, och jag har en sådan frid i mitt hjärta och är så lycklig." Hjälpen oss bedja Gud, att hon måtte bli en af de bibelkvinnor, som vi äro i så stort behof af i vårt stora distrikt!

Vi ha en månads tid haft en bibelkvinna till låns från Tungchow, men hon har nu måst resa hem. En annan kvinna har också hjälpt till, men hon är ung och oerfaren, kan icke göra ett husbesök utan att någon följer med henne. Nu är äfven hon tvungen att resa hem till plikter, som hon ej kan lämna. Så stå vi här igen alldeles utan någon bibelkvinna. Må Gud förbarma sig öfver oss!

* * *

På julaftonen hade vi barnfest med ståtlig julgran. Vi hade fått tag i en vacker cypress, och syster Ingeborg Ackzell hade af vänner i Sverige fått en hel del vackra julgranssaker att pryda den med. Kapellet blef fylldt af män, kvinnor och sjuttio barn. Alla gladdes de åt den vackra granen och hörde så uppmärksamt på, hvad som talades till dem. Efteråt fingo alla barnen en påse hvar med godter och de andra litet traktering. Hur älskar man dem ej, alla dessa barn, och hur lider man ej af att icke kunna göra något för dem! Men *hvad* skola vi taga oss till? Mina egna händer äro mer än upptagna af arbete bland kvinnorna, och syster Ingeborg har kvinnoarbetet på utstationerna att se till, så att ingen af oss kan ha söndagsskola med barnen. Huru längta och bedja vi ej om en *syster*

till för vårt myckna arbete. Måtte Gud sända henne snart! Och en *broder* väntar min man ifrigt på. "Edra önskningar vare kunniga inför Gud", Fil. 4: 6.

Maria Linder.

Pucheng, julen 1914.

En ädel handling.

Under sina resor mellan Hoiangs och Hanchengs stationer ha missionärerna ofta stannat för att hvila i ett värdshus, som ligger vid en brant backe. Stället heter Tai sï ho. En familj Ho är ägare till värdshuset men har sitt privata hem några minuters väg ifrån detta.

Husfadern själf är död, och änkan låter andra ombesörja arbetet på värdshuset, fastän hon har flera söner. När vi togo in där, brukade hon gärna komma och hälsa på. Till budskapet om Jesus lyssnade hon alltid uppmärksamt men utan att på något sätt yttra sig, så vi visste icke, hvad hon tänkte. Hennes äldste son var gift, och hans svärmor var troende, hvarför de också i hemmet fingo höra om Gud.

En dag, när vi reste igenom, kom änkan och bad mig följa med för att se till sonhustrun, som låg sjuk. I samma ögonblick jag kom in till den sjuka, såg jag, att hon befann sig i sista stadiet af lungsot. Det var icke mycket, som kunde göras för hennes lekamliga väl, men hennes själ tycktes öppen för budskapet om Jesus. Han blef också vårt samtalsämne. Kort därefter dog hon.

Det gällde nu för modern att skaffa sonen, som också bar namnet Ho, en annan hustru. Äfven genom detta äktenskap kommo de i beröring med troende. Evangelisten Wangs dotter blef hans hustru. Hon var vacker, begåfvad, intelligent men — ett stort men — ehuru hon kände Guds bud, visste vägen och hade fått många svar på bön, ville hon ej lämna sin skötesynd, det hemliga bruket af opium. Under denna tid hade Ho's lilla son skickats till missionens skola. Gossens far kom nu ofta till stationen och började visa ett verkligt intresse för Guds ord liksom ock hans gamla mor. Icke heller sin andra hustru fick Ho länge behålla. Hon blef sjuk och dog men gaf, sorgligt nog, föga hopp om sinnesändring.

Vi undrade nu, om mor och son skulle taga anstöt och vända sig bort från Gud, men i stället kommo de helt öfver på Herrens sida och anhöllo båda om dopet. De fingo i sin by utstå förföljelse men buro detta med tålamod. Så kom tiden för hvetets inbärgande. Och just det året kunde de glädja sig åt den rikaste skörd. På tröskplatsen låg hvetet hopadt för att framdeles tröskas. Alltid sof någon där om nätterna för att vakta säden. Emellertid var det en man, som fått ondt i sinnet emot dem, för att de icke mer deltogo i utgifterna för teater och tempel. Han beslöt göra dem skada och tände så eld på deras hvete. Ho's tjänare fick se mannen. Han kände igen honom på ryggen och ropade på honom, men naturligtvis skyndade han bort. Trots ihärdiga släckningsförsök låg snart Ho's och moderns hela hveteförråd för vintern och hvad de skulle ha sått, i aska. Hvad var nu att göra? Mor och son bådo Gud leda sig. Skulle de stämma mannen? De kände den skyldige som en ond man och visste, att om saken anmäldes, skulle hans straff blifva: döden eller möjligen en mildare grad, landsförvisning. De öfvervägde åter och åter saken. Till sist sade änkan: "Straffa vi denne man, så blir hans gamla mor barnlös och får sorg hela sitt lif. Vi lida hellre detta och lämna straffet åt Gud. Vi vinna intet på att straffa honom, men hans gamla mor, som är änka, *förlorar sitt allt.*" Det blef därvid.

Vid ett besök i detta hem på hösten beklagade jag deras förlust men var glad att icke finna någon som helst bitterhet i den gamlas hjärta mot den, som så hade skadat dem. Vi tro bestämdt, att Herren på sitt sätt skall ersätta deras förlust, då de som kristna icke hämnats sig själfva. Det gladde oss också att se, att de i år fått en så god bomullsskörd. Det var så kärt att se denna syster. Frid hvilade öfver hennes ansikte. Hon var lycklig i sin Gud.

Ädelt hade hon handlat, för att andra ej skulle få sorg. Själf tyckes hon dock ej ha någon tanke på att hon handlat ädelt. Dolda juveler finnas. Vi behöfva nåd att arbeta ut dem och föra fram dem i ljuset, Guds ljus.

D. B.

Ingenting för obetydligt för Gud.

Miss *Jessie Gregg*, som åtskilliga af missionens vänner torde minnas från hennes besök i Sverige för två år sedan tillsammans med Miss Soltau, meddelar i bref från Kina till en härvarande vän följande, som utgör ett nytt bevis för Herrens omsorg om de sina äfven i det allra minsta. Hon skrifver:

Många bland våra vänner veta, att vi i öfver fyra år på vår station hafva förberedt byggandet af ett kapell. Och nu står detta kapell i det närmaste färdigt. Taket är redan på. Endast inredningen återstår. Aldrig har jag med mer glädje och intresse gifvit akt på hur rad efter rad af tegelsten höjt sig. Och vi få öppna vårt kapell *skuldfritt* — är icke det stort?

När missionär Green var hemma för att hvila, hade han en vaken blick för allt, som sedan kunde hjälpa honom vid kapellets uppförande. Bland annat lade han märke till, att *sand* begagnades tillika med kalk för beredande af murbruk. Vid sin återkomst till Kina tänkte han, att han skulle gå tillväga på samma sätt men fann, att någon sand kunde icke erhållas närmare än på 15 (eng.) mils afstånd, något som betydligt skulle öka kostnaden. Utanför staden hafva vi en flodbädd, i hvilken finnes vatten endast efter häftigt och långvarigt regnande. Han begaf sig dit för att se, om där möjligen kunde finnas någon sand, och fann både till sin egen och kinesernas öfverraskning en liten sandbädd, som måste ha bildats förra året under det oafbrutna regnandet. Sådant hade icke förekommit en enda

gång under de sista tjugu åren. Nu hade Gud alldeles utanför våra dörrar för intet försett oss med all den sand vi behöfde för byggandet af vårt kapell.

En rätt stridsman.

"Du kan inte resa. Kina är icke öppet." Dessa nedslående ord uttalades år 1835 till en ung man vid namn William Boon. Dennes svar lydde:

"Om jag genom att resa till Kina och tillbringa mitt lif där, inte kan göra annat än smörja gångjärnen till den igenbommade dörren, så att nästa man, som far ut, lättare kan komma in, vill jag med glädje resa ut." Han drog åstad. Nu äro dörrarna öppna, och öfver 3,000 missionärer ha gått in genom dem.

Det brann en eld inom denne man, en eld tänd af Gud. Det är denna eld, Kristi vittnen ännu i dag behöfva. Intet offer är för stort. Intet lidande bör afskräcka. Intet lif är för dyrbart. Herre, tänd denna eld, tänd den!

S. M. K:s tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

"Gån in i hans portar med tacksägelse och i hans gårdar med lof."

Det är en nåd att få mötas till en gemensam tacksägelse- och bönedag med afseende på Guds rike, och det särskildt i denna tid, då det synes som om en världsrikenas kamp skulle bortsopa så mycket lofvande arbete på Guds stora åkerfält. Vi hoppas därför, att missionens vänner på hvarje ort ofvan angifna dag skola gemensamt lofva Gud för hvad han verkat under de 28 år, som förflutit, sedan missionens förste arbetare landsteg i Kina, och utbedja ny nåd och välsignelse öfver missionsarbetets alla grenar.

Om behofvet af bön och förbön med afseende på detta arbete alltid är stort, är dock detta kraf än större under det nuvarande tidsskedet, då vi se, att natten är framskriden och dagen är nära.

Är det icke så, att vi stundom önskade lyfta på den slöja, som döljer framtidens händelser för vår blick, på det vi skulle kunna rusta oss för de uppgifter och prof, som skola möta oss? Och då tidens horisont ser mer än vanligt molnhöljd ut, gör sig denna önskan oftare gällande. Men äfven för detta behof har Herren försett. Likasom han förut bereder de gärningar, i hvilka hans tjänare skola vandra, så utrustar och bereder han dem *för* dessa gärningar i och genom bönen. Beredda tjänare och beredda gärningar höra tillsammans i Herrens arbetsplan likaväl som på det timliga området. Om vi behjärta denna synpunkt med afseende på missionsarbetet, så låtom oss i förbönen för detta arbete göra den verksam, och Gud skall låta oss se större ting i Kina, än vi hittills gjort.

Några ämnen till tacksägelse och bön hafva här blifvit upptecknade för att tjäna till ledning och hjälp.

Tacksägelseämnen:

1. Att missionens arbete i Kina kunnat ostördt fortgå under en tid, då på andra missionsfält världskriget orsakat djupgående skador, samt att Gud välsignat arbetet med en skörd af 179 själar, som förenats med församlingen.
2. Att såväl Kinas ämbets- och tjänstemän som dess studerande ungdom med uppmärksamhet och sökande sinne lyssna till evangelii förkunnelse samt mer och mer påverkas i sitt tänkesätt af dess sanningar.
3. Att den kristna missionens arbete röner ett allt större erkännande af myndigheter och ledande män i Kina.
4. Att Gud bevarat missionens arbetare, och, då han låtit dem genomgå tider af långvarig sjukdom, förnyat den invärtes människan, så att allt fått tjäna till Guds pris.
5. Att Gud gifvit medel till arbetets bedrifvande, till upptagande af en flickskola i Mienchih och ett K. F. U. M.-arbete i Yuncheng, samt att han skänkt missionsarbetarna ett hvilohem både i Kina och i Sverige.
6. För all den kärlek till Herrens missionsverk i Kina, som han genom sin Ande verkat hos missionens vänner i hemlandet.

Böneämnen:

Att den Helige Andes kraft måtte hvila öfver missionens arbetare, på det hvar och en må vara ett af Anden beredt redskap för de uppgifter, som möta, ett kärl "helgadt och nyttigt för husbonden".

2. Att Herren ville bevara sin plantering i Kina från krigets förödelse samt gifva de arbetare och de medel, som kräfvas för att kunna tillvarataga nuvarande rika tillfällen till arbetets utveckling utåt och inåt.
3. Att Herren inom den infödda församlingen ville uppväcka män, utrustade med Helig Ande och visdom, skickliga till att undervisa, bära ansvar och upptaga en ledares värf i församlingens tjänst.
4. Att Herren ville låta den inbördes kärleken ständigt öfverflöda inom arbetets alla grenar i Kina och i hemlandet samt låta sin välsignelse i rikt mått hvila öfver alla, som genom sin offervillighet och bön uppbära arbetet.
5. Att den evangelii sådd, som ägt rum under Motts och Eddys möten, må slå djupa rötter och bära rika frukter till Kristi namns förhärligande i Kina.

Se vidare missionärernas bref!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 6. Årg. 20. 15 MARS 1915. Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Guds vilja och Guds rike. — Brefafdelningen. — "Jag vill tacka honom med min visa." — Lejonet och missionären. — Missionärernas adresser. — Redovisningar. — Jullådorna.

Guds vilja och Guds rike.*

Jag önskar att denna stund få påminna om några bibliska sanningar, som stå i nära samband med det arbete, för hvilket vi i dag äro samlade.

1) *Gud vill, att* ***alla*** *människor skola varda frälsta.* 1 Tim. 2: 4. Har denna Guds vilja äfven gripit oss, så att den blifvit det bestämmande för hela vårt lif? Gå våra tankar och böner i detta syfte till jordens ändar?

Nyss läste jag något om William Carey, banbrytaren för nyare tidens mission. När han satt vid sin skodisk hemma i England, gjorde han sig en världsmissionskarta. Den var helt säkert ganska ofullkomlig i topografiskt hänseende. Men han satte upp den på väggen och betraktade noga dess konturer. Dag ut och dag in såg han på densamma, under det att han begrundade bibelns missionsbefallningar. Han inspirerades därigenom att söka få evangelium ut till jordens yttersta gränser. Vi veta att han själf kom till Indien, hvarest han under 40 års ihärdigt arbete grundade en välsignad mission. Äfven vi torde behöfva något yttre medel, som påminner oss om Guds vilja med afseende på världens frälsning. För egen del värderar jag den stora världsmissionskarta, som utgafs i samband med Svenska Missionskonferensen i Stockholm, och jag har mången gång hämtat välsignelse därifrån. Där se vi ett litet område af jorden, måladt i gulröd färg; det betecknar protestantismens utbredning, 185 millioner människor; den skära och den gula färgen angifva för oss de katolska länderna, sammanlagdt något öfver 400 millioner. Den gröna färgen betecknar muhammedanismen. Slutligen se vi det stora mörka området, där den rena hedendomen råder. Det representerar 730 millioner. Jag tror vi behöfva något sådant, som påminner oss om det smärtsamma världsläget, så att våra tankar och böner må gå dit ut.

I detta samband vill jag för missionens vänner rekommendera en bok, utgifven af rektor Johannes Rinman: "Genom eder förbön", andra upplagan. Denna bok innehåller bland annat 31 små uppsatser, en för hvarje dag i månaden, i hvilka författaren efter hvarandra genomgår alla jordens länder med påvisande af det religiösa tillståndet. Vi få läsa om eskimåerna i norr, infödingarna på Söderhafsöarna, indianerna i västern samt Kina och Japan i den aflägsna östern o. s. v. För den som önskar vägledning i sin förbön "för alla människor", rekommenderas denna bok.

2) Vidare torde jag få påminna om den stora sanningen, *att Guds rike är ett världsomfattande rike.* Hafva vi ett frö, som är ämnadt att blifva en liten planta, blir det aldrig annat, huru vi än vårda det. Men i ett ekollon ligger lifsbrodden till en stor ek, om den blott får utveckla sig. Guds rikes frö är oansenligt som ett senapskorn men skall icke upphöra att växa, förrän dess höjd har blifvit så

* Anteckningar från ett missionsföredrag vid försäljningen för S. M. K. den 2 dec. 1914. (Bearb.).

stor och dess grenar så starka, som Gud ämnat. Det är en uppmuntran att veta detta. När vi så ut Guds ord, är det ej ett frö till en obetydlig planta, som hvem som helst kan trampa ned, utan det gömmer i sig brodden till Guds rikes väldiga cederträd. Enligt 1 Mos. 22: 18 fick Abraham det löftet: "*I din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du hörde min röst*". Detta är Guds fasta löfte till Abrahams-säden Jesus Kristus, och det skall gå i fullbordan, hvilka hinder som än resa sig upp däremot.

Det är också på Guds löften, många och starka, som vi grundat vår mission och dess tillväxt. De medel som bäst kunna stärka vårt missionssinne, äro från Guds sida *löftena* och från vår sida *bönen*.

Jag har mången gång tänkt på profetian om Guds rike enligt Daniels boks sjunde kap. Vid detta tillfälle önskar jag blott fästa uppmärksamheten vid den del af denna profetia, hvari förebådas en tid, då "*de heliga skola undfå riket och taga det i besittning*". Denna tid är ännu icke kommen. Ännu vägas människor i stort sedt efter hvad de äga i penningar eller efter den kraft, som de hafva i sin arm och i sina vapen. Så väger man nu nästan hela Europa för att icke säga hela världen. Men Gud väger människorna på helighetens våg, och den som härvidlag icke är för lätt, får inflytande på Guds rikes framgång. De heliga, de saktmodiga, skola besitta jorden.

Ditt och mitt inflytande på Guds rikes utbredande i vår närmaste omgifning och i den aflägsna hednavärlden står i ett bestämdt förhållande till, huru Herren fått helga oss till ande, själ och kropp.

3) Herren Jesus säger: "*mig är gifven all makt i himmelen och på jorden*". Tro vi fullt och fast på sanningen af detta ord? Jag fruktar att vi ej göra det. Hvad som händer och sker i våra dagar, synes strida emot dessa ord. Vi kunna ej se uppfyllelsen af denna utsaga, men i tron hålla vi fast därvid. Det är ett löfte som Jesus Kristus fått af sin Fader, och en gång skall det för hvarje människa bli uppenbart, att Jesus Kristus äger all makt äfven på jorden. Låtom oss gå framåt i tron på denna makt. Han fördöljer den ofta på grund af sin ändlösa långmodighet. Se ut öfver de europeiska slagfälten och fråga: "Hvem har makten?" och vi måste i tron svara: "Det är han, som rider på den hvita hästen, segrande och för att segra."

4) Vi vilja slutligen i detta sammanhang påminna om det ordet: "*Då vi nu hafva fått ett rike, som icke kan bäfva*, låtom oss vara tacksamma, *så att vi tjäna Gud* honom till behag", Ebr. 12: 28. Kriget har kastat fram många stötestenar på missionens väg, och vi se för närvarande föga af evangelii segertåg genom världen. Men framåt går det i alla fall efter Guds vishets plan. Alla de jordiska rikena vackla, men Guds rikes grundvalar äro lika orubbliga som Guds ord själft.

Nu något om gifvandet.

5) Låt oss stanna vid 2 Kor. 8 kap., som särskildt talar härom. Aposteln Paulus framställer där de fattiga macedoniska församlingarna som verkliga mönstergifvare. Vi fråga: "Hur hade de blifvit det?" Svar: genom att *mottaga Guds nåd*. Samma väg står öppen äfven för oss. Många missionsvänner sörja däröfver, att de kunna gifva så föga. De ha icke råd. Men det beror ej på storleken af myntet. En femöring synes stor, men det minsta guldmynt har bra mycket mer värde. Allt beror på prägeln, som är ett uttryck för myntets beskaffenhet. Det är en stor tröst, att ett äkta, uppoffrande missionssinne kan frodas äfven under djup fattigdom och växa sig starkt under tider af mycket betryck. Det är ej i första rummet penningar, som Gud begär af oss, utan vår person. Aposteln Paulus säger, att macedoniernas gifvande gick utöfver hvad han väntat. Genom att mottaga Guds nåd och gifva sig själfva först åt Gud och sedan till den särskilda missionsuppgiften, hade de kommit därhän, att de gingo utöfver apostelns största förhoppningar. Äro vi beredda att i dag gifva Gud denna stora gåfva, vår egen person?

Det kunde ej gifvas större resultat af denna högtidsstund, än om vi, den ene liksom den andre, blickade upp i Guds ansikte och sade: "Herre, med hela mitt hjärta öfverlämnar jag mig åt dig; använd mig som dig behagar i din tjänst!" Sådana offer tager Gud emot. Och då han fått våra personer äger han ock våra penningar, vår tid, vår förmåga och allt annat som vi kalla vårt.

6) 1 Kor. 16: 2 läsa vi: "*På första dagen i hvarje vecka lägge enhvar af eder hemma hos sig tillhopa, hvad han kan lyckas åstadkomma* o. s. v.". Erfarenheten har visat, att denna anvisning för gifvandet är full af visdom. Offrandet bör ingå som ett led i vårt gudstjänstfirande. Redan i Gamla testamentet heter det, att vi ej böra komma tomhändta inför Herren. Hvar och en bör gifva efter sin förmåga. För Israels folk var tionde påbjudet. Nya testamentet anbefaller frihetens fullkomliga lag; därför påbjudes intet visst belopp, blott att hvar och en betraktar sig som en Guds förvaltare och gifver efter förmåga.

7) Vi komma nu till det viktigaste i allt vårt

missionsarbete: *"Så förmanar jag nu framför allt, att böner, åkallan, förböner och tacksägelser hållas för alla människor"*, 1 Tim. 2: 1. Är det då möjligt att innesluta jordens alla 1,700 millioner människor i sina förböner? Ja, helt visst, eljest skulle aposteln Paulus ej uppmana därtill. Det förutsätter ett planmässigt bedjande. Den store af Gud rikt välsignade missionären Hudson Taylor berättar, att han en tid först bad för Kina och sedan för land efter land och folk efter folk, tills han med sin bön sökte omfatta hela världen. Men Kina låg honom närmast om hjärtat. Därför uppehöll han sig stundom så länge med detta land, att tiden hade förrunnit, innan han hunnit fram t. ex. till Syd-Amerika, "den försummade kontinenten". När han kom underfund härmed, beslöt han att kasta om ordningen och börja med det land, som förut blifvit lämnadt till sist eller helt förbigånget. Han tillägger med ett leende: "Ni må ej tro, att jag då glömde Kina."

Ett yttre hjälpmedel till förbön för vår egen mission hafva vi i de böne- och tacksägelseämnen, som angifvas i Sinims Land. En varmhjärtad missionsvän sade mig nyligen, att han hade god hjälp af den nyssnämnda anordningen.

Om vi noggrant förde bok öfver hvad vi begära i bönen samt de bönhörelser, som Herren skänker, skulle vi mången gång blifva öfverraskade af att se, huru Herren gifver utöfver våra djärfvaste förhoppningar. Vi skulle ock få en hjälp till att tacka, och tacksägelsen skulle bana väg i våra hjärtan för nya bönhörelser. Jag säger detta af egen erfarenhet. Vi ha mycket att tacka för i fråga om uppmuntringar, som Herren skänkt särskildt i vårt missionsarbete. I den nyss utkomna julkalendern, "Hans Stjärna i Östern", förekommer en älsklig berättelse af fru Sekine Sandberg om den gamla kineskvinnan Weiniang, som genom Guds nåd blef uttagen från hedendomens mörker och fick skåda evangelii klara ljus. Om vi ej hade att inrapportera flera vinster af missionsarbetet i Kina än denna enda själ, värd mer än himmel och jord, så skulle från evighetssynpunkt vårt verk ej vara förgäfves. Men nu innehåller nästan hvarje nummer af vår missionstidning så mycken uppmuntran, att vi ej böra fälla modet, om svårigheter stundom hopa sig.

Må Herren välsigna våra kämpar i stridslinjen därute samt de missionsvänner, som bära dagens tunga här hemma! Amen!

Joh. H.

Brefafdelningen

Chiehchow Sha. North China, *via Siberia* den 8 jan. 1915.

Kära missionsvänner!

Ett nytt år har blifvit oss skänkt af Gud. Låt oss verka, medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka. Och äfven om vårt arbete stundom skulle se fruktlöst ut, så låt oss i alla fall hålla på! "Toiling on, toiling on!"

På vårt sista stormöte den 7 och 8 sistlidne nov. döptes en ung man. Flera personer deltogo i dopklassen, men af olika skäl uppskötos de öfrigas dop. Herren talade under mötet närgånget och rannsakande till sitt folk. O, att det blefve ett verkligt uppvaknande ibland oss! Glädjande var den offervillighetens ande, som förmärktes. Öfver 200 kr. insamlades till kapellbygge. De flesta af de kristna äro mycket fattiga, man måste ta detta med i beräkningen.

I slutet af november spordes att skarlakansfeber och difteri gick i staden med omnejd, men alla våra gossar voro krya. En dag kom dock farsoten äfven till oss.

Till en början såg det hela ofarligt ut. Några af barnen fingo halsinflammation, hvilken dock snart häfdes genom våtvärmande omslag. Ett par småttingar angrepos sedermera af en häftig skarlakansfeber och sväfvade i flera dygn mellan lif och död. Temperaturen steg till 41 gr. Celsius och åtföljdes af yrsel och stor ångest. Henrik måste åter och åter ge dem kalla aftvättningar för att något mildra hettan, hvilket ock genom Guds nåd lyckades. Det var gripande att höra den ene lille upprepade gånger i yrseln säga: "Kan jag bra, så får jag A; kan jag inte bra så får jag B." Hans tankar rörde sig oupphörligt omkring skolan och betyget. Vi hade ju endast 14 dar kvar till examen. Då skolhuset ej äger ett sjukrum, måste vi utrymma vår tjänares bostad och bära gossarna hitöfver till oss. Och vi vårdade dem efter bästa förmåga. En flaska svensk saft, som jag fick till matsäck vid afresan från Sverige och ännu hade kvar, var en skön läskedryck för de små. Ingenting smakade dem bättre. Den ene af gossarne fick ondt i sina öron och blef alldeles döf. Måtte han återfå sin hörsel! Hans farbror, som hjälpte oss att vårda honom några dar, blef till slut själf sjuk och ville nödvändigt resa hem till Yuncheng med gossen. Vi afrådde honom på det bestämdaste, ity att mindre syskon funnos i hemmet och vi fruktade för smitta. Då han likväl ej lät öfvertala sig, hyrdes vagn, och de reste hem. Vi ha sedan hört, att två små syskon insjuknat och dött.

Strax efter afresan kom bud — vi sutto då vid frukostbordet — att en af de stora skolgossarne, *Shang Shuen-tao* var illa sjuk. I hast rengjordes sjukrummet, och den 21-årige ynglingen, som hade

våldsamma magplågor, bars dit. Han fick strax en dos ricinolja och bäddades ner. Visserligen jämrade han sig hela dagen men tycktes snarare bli bättre än sämre, och ingen anade, att någon dödsfara förelåg. Kl. 9 på kvällen var Henrik inne hos våra sjuklingar. Allt tycktes då arta sig väl. Kao Ch'ong-en, bror till den ene af patienterna, skulle passa på dem under natten. Emellertid somnade han en stund. När han åter vaknade, frågade han sin kamrat, om han ville dricka. Efter att upprepade gånger ha ropat på honom och ej fått svar, tog han honom i handen. Den var kall. Förskräckt sprang han för att väcka oss. Omkring kl. 1 på natten hörde vi ett förtvifladt rop och starkt bultande på dörren. Henrik rusade upp och frågade, hvad som stod på. Ynglingen skrek af alla krafter: "Skynda sig, pastorn, det har kommit därhän med Shuen-tao". Henrik klädde sig nödtorftigt och ilade till hjälp, men vår käre unge vän behöfde ingen hjälp mera. Anden hade redan flytt. Herren hade sändt sin ängel och hämtat honom till ett land, där ingen värk finnes. Och Lammet, som är midt för tronen, vårdar honom nu.

Bestörtning och häpnad fyllde oss alla. Våra tankar ilade till fadern. Huru skulle han kunna bära förlusten af det enda så högt älskade barnet? Hans hustru var längesedan död och nu äfven sonen. En man sändes för att öfverbringa sorgebudskapet. Men vägen var lång, 6 sv. mil, och ej förrän på kvällen kunde budet vara framme. Under tiden ropade vi enträget till Herren, att han ville af nåd styrka och uppehålla sin tjänare i nöden. Och Herren hörde vårt rop. Kvällen därpå kom fadern själf för att föra sonens kvarlefvor till sitt hviloställe. Det var en smärtestig han hade att färdas, men Hugsvalaren var med. Hvilken skillnad ändå mellan den, som fruktar Herren, och den som icke gör det!

Samma dag som Shuen-tao dog (den 2 dec), kallades jag till en annan dödsbädd. Lille 7-årige Teh-sheng, allas vår älskling, flyttade till det rätta hemmet på e. m. Han dog af difteri, kväfdes. Tvenne gånger pekade han uppåt med sitt lilla finger och sade: "O puh-teh hao, o huei lao-chia ch'ü" = "Jag blir inte bra, jag går till mitt fädernehem." Ännu kunna vi ej fatta att han lämnat oss. I skolan var han ett mönster af flit, mycket begåfvad och fager till utseendet. Han älskade Jesus och sjöng så gärna hans lof med sin klara, rena stämma. Under sjukdomen vårdades han i sitt hem, som ligger strax härintill, och där dog han ock i sin fars farmors sköte. Det har blifvit så tomt för den gamla efter barnbarns-barnet.

Vi ha nu bönevecka. Tillsammans med alla jordens folk få vi bedja om ett och detsamma. Och Herren har lofvat bönhörelse. Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Herrens ringa tjänarinna
Hilma Tjäder.

* * *

Puchow den 19 jan. 1915.

Kära missionsvänner!

"Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske utan genom min Ande, säger Herren Sebaot."

I början af okt. kommo min man och jag åter till vårt kära Puchow efter att ha tillbrakt sommaren i Yuncheng under därvarande syskons bortovaro. Vi hade just fått vårt lilla hem i ordning, då tiden var inne för höstens stormöte. Det var ungefär som vanligt med mycket folk både från landet och staden. Många allvarliga och dyrbara vittnesbörd gåfvos af både utländska och kinesiska bröder. Särskildt minnesrik var den sköna stund på söndagskvällen, då vi voro samlade omkring Herrens bord. Herren var oss förnimbart nära. Fyra män måste uteslutas ur församlingen, hvilket gjorde sitt till den allvarliga stämning, som hvilade öfver de församlade, och det tycktes äfven komma några att vakna upp öfver sin egen och församlingens ställning. Därför mottogs också med värme ett förslag att hvarje dag bedja för församlingen.

Under sommaren hade vi mycket bedit, att Gud skulle bereda hjärtan för evangelii budskap här. Det är så stort att se, hur Gud svarat på bön. Redan första dagen kommo några sjuka kvinnor hit. De berättade sedan om sitt besök för en grannkvinna, och så kom hon för första gången hit på stormötet. Fastän hon ej kunde läsa, köpte hon en liten bok. När hennes man, som har anställning i Yamen, fick se den, kom han hit för att också få en. Den lilla boken hade han med sig öfverallt, och hvarhelst han träffade någon läskunnig, bad han denne läsa för sig. Hvad han så lärt sig, lärde han sedan sin hustru. På ovanligt kort tid hade båda läst äfven en liten katekes och flera andra små böcker och sånger. Nu har mannen köpt ett ex. af Nya testamentet, som han läser mycket flitigt. Hvarje ledig stund tillbringar han vid sin bok här i gästrummet. Till mötena bruka han och hans hustru turvis komma. En måste nämligen alltid stanna hemma och se efter huset.

Flera gånger talade kvinnan om, att hon tänkte lösa sina stackars små bundna fötter, men vi trodde ej, det skulle gå så lätt. Vid nyårsottan såg jag på hennes strålande ansikte, att något händt, och när mötet var slut, fick jag till min stora öfverraskning se, att hon löst fötterna. Jag höll på att ta gumman i famn af bara glädje. För mig blefvo de lösta fötterna en dyrbar påminnelse från Herren på årets första dag och ett löfte om, att han skall lösa äfven många bundna hjärtan. Bedjen, att det verk Gud genom sin Ande börjat i dessa makars hjärtan, må bli fullbordadt, och att de båda må komma helt ut från mörker till ljus!

Under hösten ha vi kommit in i rätt många nya hem i staden och ha mött mycken vänlighet ute bland kvinnorna, men det är svårt att få dem till mötena. På onsdagarna bruka kvinnor samlas till en stunds bibelstudium. Inte ha vi varit många,

men Gud har gifvit oss flera sköna, stilla stunder omkring ordet.

Lilla söndagsskolan lefver och är till glädje för oss och de små. — Strax före jul voro bibelkvinnan och jag ute på landet några dagar och besökte därunder flera byar. Många både män och kvinnor fingo åtminstone höra något om Jesus, världens Frälsare. — Vi ha att så, växten ger Gud.

Eder i arbetet lyckliga
Gertrud Wester.

* * *

Puchow 21 jan. 1915.

Kära missionsvänner!

Frid!

Vi ha just nu slutat en bibelkurs för dem af våra bröder, som ständigt biträda med predikan såväl vid söndagsgudstjänsterna som på marknader i de olika kretsarna. De voro ej mindre än femton samlade under en half månad. Dessutom deltogo de båda evangelisterna här och några andra bröder. Alla voro de mycket intresserade och flitiga, och jag är viss om att personlig bibelläsning skall hos de flesta bli en frukt af dessa dagars samvaro. Dagligen hölls af någon bland bröderna morgonbön kl. 7.15 samt predikan kl. 9.45, och till min stora glädje fann jag, att vi ha några rätt *goda* predikanter, som äro väl hemma i bibeln. Predikningarna voro med ett par undantag gedigna.

Bibelkursdeltagare i Puchow.

Den första veckan var under böneveckan, då vi tillsammans med de troende i staden samlades om kvällarna för att deltaga med Guds folk öfver hela jorden i bön, utgående från då föreslagna böneämnen. Herren var oss nära, och bönen var i verksamhet.

Här kommer nu hela skaran, sjutton man stark plus en. Tre af dessa predika dock icke. I främre raden från vänster ha vi först den som predikant yngste i församlingen, en gedigen man, som lofvar godt, då Herren fått fostra honom litet mer. Han sade bland annat i sin predikan öfver texten *"Tron utan gärningar är död"*, att med gärningar menas inte bara, att man gifver mycket i kollekten o. s. v., utan att man gifver inför Herrens ögon, t. ex. tager med ett extra bröd och gifver i smyg till middag på söndagen åt någon, som man vet annars skulle utebli från gudstjänsten, därför att vägen är lång och han ingenting har att taga med sig till middag.

Näst honom kommer vår gamle vän Chung, församlingsäldste, som Herren fostrat till en verklig pelare i församlingen. "Många", yttrade han i en predikan, "förundra sig öfver att jag, snart 70 år gammal, är så stark och duktig. 70 år! — jag är bara 20 år! Jag dog vid 48 års ålder och lefde upp igen." Vidare sade han, då han skulle utlägga texten om att hembära sig själf som ett lefvande offer: "Låt oss gå hem och börja vårt kristliga lif och arbeta på nytt! Tag bort den gamla skylten och häng upp en ny!"

På andra sidan om undertecknad sitta två gubbar Chang, dock icke släkt. De äro gamla och lida af svår astma men äro nitiska att verka för Herren, som de tjänat under många år. Den som i hastigheten ej fick på sig en lång rock, då vi skulle "knäppas", talade en dag alldeles utmärkt om "de olika nådegåfvorna i församlingen." (1 Kor. 12).

Sist i raden kommer Heo, före revolutionen anställd i Haichow, äger stora praktiska gåfvor i affärer och byggnadsarbeten. Som predikant har han ingenting annat att säga än hvad *som står i bibeln.*

Bakom Heo börja vi med hans blifvande måg, Wang, evangelist här, utgången från missionens seminarium, gärna hörd som predikant och föreläsare men i mycket svåra ekonomiska omständigheter och därför ibland tungsint. Nummer två är vår kock. Tredje man, Li, döpt för 18 år sedan, ej mycket begåfvad men flitig i bibeln, vittnar nitiskt om Mästaren. Talade om förmånen att få vara Jesu vänner i stället för tjänare, Joh. 15: 15. Midt i raden står en mångsidig man, Tu, illa vanställd af ett vargbett, mångårig opiemedicinhandlande och marknadspredikant, de sista åren äfven läkare med många underbara fall som kirurg. Därnäst barberaren Liu, granne till oss. Blef utesluten för förnekelse af evangelium under förföljelsen år 1900, sedan flera år återupptagen, nitisk att vittna om Gud för sina kunder, stänger rakstugan *hela* söndagen. Näst sist står vår andre evangelist, Hsieh, bror till den för några år sedan aflidne diakonen och kusin till den framför

honom sittande, först omnämnde, som har samma namn. Hsieh lefver i böneumgänge med sin Gud mer än de flesta. Ytterst på flygeln står Ch'en, läskunnig, mångårig församlingsmedlem, som dock under ett par år på grund af tvifvel på Gud hållit sig borta. Nu var han med oss, blef värmd i hjärtat, bekände på församlingsmötet sin kallsinnighet, bad Gud och människor om förlåtelse och lofvade bättring i Herrens kraft.

Bakom honom står först Wei, landtbrukare, stabil karaktär, predikar godt, försummar sällan att på ofta återkommande marknader i trakten vittna om Frälsaren. Näst intill åter en bonde Sï, med "ett trögt målföre". Han håller dock i all sin enfald daglig familjeandakt i sitt hus, där alla, hustru, son och sonhustru äro troende. I midten står väfskedmakaren Chao, som svårligen kommer att bli mer framstående som predikant. Sist de båda bröderna Wang, den äldre en f. d. botgörare, som genom goda gärningar såsom att reparera vägar och broar, lösköpa fångade fåglar, ej slå sina dragare, låna ut spannmål räntefritt till fattiga under hungerstiden o. s. v., velat förvärfva evig sällhet eller åtminstone en dräglig tillvaro efter döden. Nu är han en bönens man, fåordig i samtal, men vittnar under stor kroppslig svaghet om Jesus. Den yngre mannen har några år haft anställning som kolportör för ett Bibelsällskap, predikar godt och med reda, hvilket annars kan sägas om endast få kineser, som ej erhållit någon utbildning. Den som vidare skulle ha stått sist i bakre raden, men som helt oväntadt fick bud efter sig hemifrån, Wu, är en gedigen man men i svåra familjeförhållanden, d. v. s. hans hustru, en kraftfull kvinna, står emot honom i hans gudsdyrkan. Han har dock förblifvit trogen. I sin predikan sade han bl. a. i liknelsen om de olika punden: "Den som fick endast ett pund, blir ofta illa behandlad af predikanter. Jag har alltid tyckt, att han i alla fall inte var så dålig. Han lämnade ju tillbaka rörelsekapitalet ograveradt. Hur är det med oss? Ha vi ens vårt pund kvar? Skulle vi kunna taga fram det i hast, om Herren komme och återfordrade det?"

Så ha de nu alla återvändt en hvar till sitt. Herren välsigne eder innerligt, kära bröder! Må det komma att förmärkas i församlingen, att vi varit samlade denna halfva månad inför Herrens ansikte!

I dag ha det kvinnliga seminariet och flickskolan här börjat sitt arbete för det nya året. De båda lärarne äro villiga att deltaga i våra möten, hvilket förra årets lärare aldrig kunde förmås till. Bedjen för dem och arbetet, att frukt må följa!

"Veten, att edert arbete icke är fåfängt i Herren."

Med hjärtlig hälsning,
V. Wester.

Min nåd är dig nog. Förökade omsorger och försakelser äro blott nya medel till en innerligare gemenskap mellan oss och vår himmelske Fader.

"Jag vill tacka honom med min visa."

Det hade varit en stormig natt. Hela tiden under de mörka timmarna hade en häftig orkan, åtföljd af regn- och hagelskurar, rasat, och vi väntade nästan att få se marken snöbetäckt, när den nya dagens ljus afslöjade höstens första härjningar.

Men hör — så skönt! en fågel stämmer upp sin ljufva, klara drill. Den kan ej låta bli att hälsa den gryende dagen med sin enkla sång. Det är bara ett litet kvitter, men så jublande gladt, som om inga vilda vindar hade rasat omkring dess näste under den breda takfoten. Å — här ligger hemligheten! Den lilla sångaren har en *tillflyktsort*, där den är i skydd för stormen. Och utan ett missljud stiger dess morgonsång mot höjden, så mycket ljufvare i motsats till stormens dystra klagolåt.

O, Herre, jag vill gömma lärdomen i mitt hjärta! Natten är mörk. Alla mörksens makter synas lössläppta öfver jorden. Sommarens fägring, all trygghet och lefnadsglädje synas härjade. Men sången skall ej tystna. "Han gifver sånger om natten". Gömd i den Högstes hydda skall du icke blott "hvila under den Allsmäktiges skugga", utan du skall där lofsjunga honom, du skall *glädjas* i honom. Himmelen och jorden gifve akt och lyssne! Och ljufvare till och med än änglasång är utflödet af hjärtats innerliga kärlek och tacksamhet i den 103:e psalmens tonart: "Lofva Herren, min själ, och allt det uti mig är, lofve hans heliga namn!"

Ja, komme hvad som helst, vill jag genom hans nåd tacka honom med min visa.

(Ur "Though war should rise" af Mrs Howard Taylor).

Lejonet och missionären.

För våra små missionsvänner.

En liten gosse hade mycket fäst sig vid en av eleverna i en missionsskola i London. En dag blev han mycket bedrövad. Han fick nämligen höra, att hans vän skulle sändas ut till ett land i Afrika, där det fanns gott om lejon och andra vilda djur.

En dag slog barnet sina armar om vännens hals och sade:

"Du får inte bli missionär och resa bort från mig!"

"Varför inte!" frågade den unge mannen.

"För att jag ä' rädd, att de stora lejonen ska' äta upp dig."

"Jag måste i alla fall resa, min lilla gosse, ty Herren Jesus har kallat mig, och jag kan ej annat än lyda hans röst. Jag är inte heller rädd för de vilda djuren, ty Gud är med mig. Men om du riktigt håller av mig, bed då Gud, att han bevarar mig för lejonen! Vill du lova mig att göra det?"

"Ja", svarade gossen, "jag vill för var dag, både morgon och kväll, be Gud, att han bevarar dig för de vilda lejonen."

Och den lille höll ord. Från den dagen bad han varenda morgon och afton: "Käre himmelske

Fader, hjälp den snälla missionären och bevara honom för lejonen!"

Missionären reste. Bandet mellan honom och hans lilla vän hölls knutet, ty alltemellanåt skrevo de till varandra.

En dag fick gossen ett brev med ett märkvärdigt innehåll — en lejonklo. Missionären berättade i brevet, att han en dag gått ute i skogen tillsammans med en inföding. Plötsligt stod ett stort lejon framför dem, berett till språng. "Infödingen", skrev han, "fyrade av sin bössa mot lejonet, men detta blev endast sårat och kastade sig nu över mig. Jag hade utan tvivel blivit söndersliten, om icke i samma ögonblick en annan inföding kommit till stället och med ett väl riktat skott dödat lejonet."

Full av tack och lov till Herren över denna underbara räddning kom missionären ihåg sin lilla vän i London, som hade lovat att bedja för honom morgon och afton och särskilt, att Gud skulle bevara honom för de vilda lejonen.

Han lät därför hugga av en av lejonets klor och skickade den till gossen, som ett bevis på att Gud hör bön.

Den lille gossen är nu en man, men ännu i dag bevarar han som en stor skatt lejonklon, detta tecken på att Gud trofast uppfyller sina löften.

Du lilla missionsvän, som läser detta, har du tänkt på, att du genom dina böner kan vara de kära missionärerna ute på fältet till hjälp?

Missionärernas adresser.

Aug. och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg, Fredrika Hallin, David Landin, Ester Berg:	Swedish Mission, Yuncheng, Sha. N. China.
Henrik och Hilma Tjäder:	Swedish Mission, Chiehchow, Sha. N. China.
Oscar och Gerda Carlén:	Swedish Mission, Juicheng via Chiehchow, Sha. N. China.
Frida Prytz, Maria Nylin, Verner o. Gertrud Wester:	Swedish Mission, Puchow, Sha. N. China.
Axel och Anna Hahne, Agnes Forsberg, Maria Björklund:	Swedish Mission, Ishih, Sha. N. China.
Nils och Olga Svensson,	Swedish Mission, Tungchow, She. N. China.
Hugo och M. Linder, Ingeborg Ackzell:	Swedish Mission, Pucheng, She. N. China.
Rob. och D. Bergling, Josef och Johanne Olsson, Emmy Ohrlander:	Swedish Mission, Hoyang, She. N. China.
Anna Eriksson:	Swedish Mission, Hancheng, She. N. China.
Ossian och Edith Beinhoff, Anna Janzon, Ebba Burén:	Swedish Mission, Honanfu, Ho. N. China.
Maria Hultkrantz, Svea Wibell:	Swedish Mission, Sinanhsien, Ho. N. China.
Malte och Ida Ringberg:	Swedish Mission, Mienchih, Ho. N. China.

Hemmavarande missionärer.

Missionär och fru N. Högman, Linnégatan 44, Göteborg.

Missionär och fru R. Andersson, Ingarud, Mariestad.

Fru Inez Bölling samt missionär och fru C. Blom, Djursholms—Ösby.

Fröken Maria Pettersson, S. M. K:s expedition, Malmtorgsgatan 8, 2 tr., Stockholm, C.

Missionär och fru G. A. Stålhammar, Segerstad, Södertelje.

Fröken Emma Andersson, Tulegatan 35, Stockholm.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under februari månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
243.	Insaml. missionsmedel af vännerna i Klintehamn	29:	—
244.	Missionsvänner i Häfryd	30:	—
245.	Kollekt i Mörteryd, gm J. C., Sjöarp	15:	31
246.	Sparb.-medel gm A. J., Luleå	11:	—
248.	L. U., Sthlm, sparb.-medel	30:	—
249.	»Onämnd», till respengar och arbetets bedrifvande	5,000:	—
250.	Kollekt vid Bibelkursen i Tranås	98:	67
251.	Sparb.-medel från Tranås	2:	50
252.	D:o d:o	5:	—
253.	D:o, från Säby	12:	—
254.	M. B.	25:	—
255.	N. B:s sparbössa	10:	—
256.	Myrhults mfg	10:	—
257.	Sparb.-medel från Elgarås	17:	96
258.	»Nya pengar och andra pengar» M. T., Tranås	20:	—
259.	Lanna Friförsamling, sparb.-medel	20:	—
261.	J. J:s sparbössa, Uppsala	10:	—
262.	E. H., Munktorp	1:	—
263.	Hälften af behållning vid skördefest i Skärfsta $^{6}/_{11}$ 1914	100:	—
264.	Ett »Offerkuvert»	1:	—
265.	Sparb.-medel från Medalby	90:	—
266.	»Lilla Gretas sparbössa»	4:	06
267.	Sparb.-medel från Ersmark	8:	69
270.	O. B., Sthlm	50:	—
271.	Kestads mfg, resebidrag	3:	—
272.	Själfums mfg, d:o	2:	—
273.	Ringsbackens mfg, d:o	2:	50
274.	Månstorps mfg, d:o	2:	—
275.	Forshems mfg, d:o	3:	—
276.	Fullösa mfg, d:o	3:	—
277.	Husaby och Kestad mfg, d:o	5:	—
278.	Husaby och Själfums ungd.-fören., d:o	2:	50
279.	Sättra mfg, d:o	2:	—
280.	Kollekt i Hofva	18:	—
281.	Hofva mfg, resebidrag	5:	—
282.	Lerdala mfg, d:o	5:	—
284.	J. J., Jönköping, sparb.-medel	22:	74
285.	E., Lindesberg	6:	—
	Transport	5,682:	93

N:o		Kr. Ö.
	Transport	5,682: 93
286.	»Tillskott», Lindesberg	4: —
297.	A. L., Skellefteå, missionspåse för jan.	10: —
298.	Märta, Anni, Alvar i Boo	6: 41
299.	Forshems ungd.-fören., resebidrag	10: —
300.	C. S.	100: —
303.	Missionsmedel från Mora	100: —
304.	Vänner i Slättevalla	50: —
305.	O. L., »Juloffer»	3: —
306.	»Onämnd, Juloffer»	2: —
307.	Sparb.-medel från vänner i Elgarås	7: 50
308.	K. J., gm F. M.	5: —
309.	Kollekt vid Bibelkursen i Skillingaryd	160: —
310.	K. A., Högabråten	25: —
311.	Ungd.-fören., Skillingaryd, resebidrag	10: —
313.	A. Q., Gtbg	50: —
314.	H. S., Wännäs, »till det heliga kriget i Kina»	25: —
316.	Offertest i Månstorp	103: —
317.	Kollekt i Herrljunga	27: 25
318.	D:o i Wara	17: —
319.	Inkommet vid Bloms besök i Säfsjö	25: —
320.	Sparb.-medel gm G. A., Svamperyd	7: 50
321.	»I hafven fått för intet, gifven för intet.»	200: —
322.	Ödeshögs syförening	100: —
323.	»Onämnd», Tranås	10: —
325.	»Offerkuvert» för jan. gm E. G., Sollefteå	18: 05
326.	Misterhults syförening	50: —
327.	G. C. D., Ekhamra	10: —
328.	A. L., Hemse, sparb.-medel	18: —
329.	E. G.	25: —
330.	S. M. gm E. S., Kristianstad	5: —
331.	Kollekt i Långåsa $^{12}/_{2}$	18: 40
334.	S. J., Örebro	75: —
335.	H. S., Köping	2: —
336.	K. L., till A. och A. Bergs underh.	5: —
337.	Folkskolebarn, Lämnhult	4: 50
339.	Sparb.-medel från Innervik	39: 40
340.	Kölingareds syförening	50: —
341.	B. H., Yttervik, sparb.-medel	1: 18
342.	W—g, Ursviken, d:o	1: 85
343.	»Tionde», gm S. N., Skellefteå	200: —
344.	Efterskörd från försäljningen, gm E. H.	5: —
345.	Sparb.-medel från Skellefteå	223: —
347.	Kollekt i Lämnhult $^{18}/_{1}$	11: 81
348.	G. B., Graninge, »ur sparbössan»	3: 50
349.	E. W—k, sparb.-medel	1: 64
350.	C. J. G., Nässjö	10: —
351.	M. B., Barkerydsby	20: —
352.	»Tack till Herren för lille Håkan»	5: —
353.	»Onämnd», Huskvarna	10: —
354.	Flickföreningen, Hvetlanda, resebidrag	50: —
355.	Bidrag till Missionär och Fru Bloms underh. från Östra Härads Kristl. ungd.-förbund	300: —
356.	Sparb.-medel gm J. N., Umeå	30: —
357.	Skärfsta syförening	20: —
358.	Sparb.-medel från barnen i Skärfsta	8: —
359.	I. G. gm F. B., Skärfsta	13: —
361.	Kollekt i Ö. Korsberga $^{31}/_{1}$	30: —
362.	D:o från Södertälje	41: —
363.	D:o i K. F. U. K., Luleå	26: —
364.	K. & B. F., Sthlm	200: —
365.	Ekekulls mfg, gåfva af G. R.	50: —
367.	Missionsmedel från Huskvarna	97: 55
368.	E. A. B. gm H. I., Elgarås	10: —
369.	T. B., gm d:o	1: —
370.	Sparb.-medel gm d:o	0: 80
372.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	7: —
373.	Kollekt från Eksjö vid Bloms besök	13: 26
374.	P. O., Rogsta	15: —
376.	S. J., Rökinge	100: —
377.	»Offerkuvert» vid bönestund för Kina	10: 20
	Transport	8,576: 73

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	8,576: 73	
378.	»Tackoffer» vid Bibelkursen i Värnamo	150: —	
380.	Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underh.	600: —	
381.	En afsomnad Kinavän, K. E., Malmö	60: —	
382.	A. G., Malmö, gm J. S.	25: —	9,411: 73
	Särskilda ändamål:		
247.	S. J., Luleå, för evang. Chao Wan-hsiien	100: —	
268.	S. N., Skellefteå, för evang. Hsiao Hsiao	25: —	
269.	D:o d:o till skolverksamh.	75: —	
283.	2 Kor. 9: 8, »till det nya kapellet i Sinan»	5: —	
287.	J. Å., till A. och A. Bergs verksamh.	1: —	
288.	A. Å., till d:o d:o	1: —	
289.	I. G., till d:o d:o	1: —	
290.	A. S., till d:o d:o	1: —	
291.	E. F., till d:o d:o	3: —	
292.	B. S., till d:o d:o	2: 75	
293.	J. N., till d:o d:o	5: 25	
294.	A. M., Vättersnäs, till evangelistverksamh.	25: —	
295.	K. D., Växjö, för Li Hsi-wa	75: —	
301.	M. P., Gtbg, till en skolgosse	25: —	
302.	»Ett löfte åt Herren», till skolverksamh.	50: —	
312.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	40: —	
315.	M. F., Herrljunga, till Kvinnliga Seminariet	1: —	
324.	Sparb.-medel från skolbarn i Sandsjö till Barnmissionen i Kina	15: —	
332.	S. J., Örebro, för evang. Chang Ien-tien	200: —	
333.	D:o d:o, för bibelkv. Kao	75: —	
338.	S. S., till skolverksamh. gm S. N., Skellefteå	75: —	
346.	Hörle Kristl. Ungd.-fören. till Hugo Linders verksamhet	30: —	
360.	Vänner i Östersund, till goss-skolan i Tungchow	410: —	
366.	N. L., Örebro, till skolverksamheten	50: —	
371.	L. J. W., Sthlm, för infödda lärare	200: —	
375.	Emanuelskyrkans Ungd.-fören., Sköfde, till Carléns verksamhet	63: —	
379.	Långnäs Ungd.-fören. till bibelkvinna på Westers station	25: —	1,579: —
	Missionshemmen:		
260.	J. J:s sparbössa, Uppsala, till Barnens Hem	10: —	
296.	O. W., sparb.-medel till Barnens Hem	4: 91	14: 91
	Summa under februari månad kr.		11,005: 64

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Si, vår Gud är den, på hvilken vi hoppades, att han skulle hjälpa oss: — — — Låtom oss fröjdas och glädjas öfver hans hjälp. Es. 25: 9.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 22—26 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 7. Årg. 20. I APRIL 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Lammets blod. — Han lefver. — Den 14 mars 1915. — Bönhörelser. — Honan-fus bibelkvinnor. — Denne Guden är vår Gud. — Hälsning från Pucheng. — Na Kyias påskbudskap. — Kina och missionen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Jullådorna.

Lammets blod.

2 Mos. 11: 4—7. 12: 21—24.

Den stund var kommen, då Israel såsom ett Guds folk kunde framträda på historiens skådeplats. Det var således en den mest betydelsefulla stund i historien. Den dagen skulle också Israel räkna såsom en minnesdag framför alla andra. Den dagen blef egendomsfolkets födelsedag.

Dagen vigdes härtill genom lammens slaktande och dörrträdens bestrykande med lammens blod. I det ögonblick, då blodet stänktes på dörrträden, var folket ett Guds folk. Alla, som dvaldes inom sådana dörrar, voro afskilda åt Gud. "På det", säger Herren, "jag skall visa eder, hvilken skillnad det är mellan Egypten och Israel."

Blodet försonade. Blodet, struket på dörrträden, betäckte deras synder, som befunno sig innanför de blodbestrukna dörrarna. När blodet var struket på dörrträden, *såg* Herren icke deras synd, som voro gömda inom det husets dörrar. Han såg ingenting annat än *blodet,* men det såg han...

Från det första bladet till det sista framhäfver bibeln med synnerlig kraft försoningens nödvändighet. Den framskymtar i begynnelsen naturligtvis mycket dunkelt. Men redan det första ordet om en frälsning talar ändock i den riktningen, nämligen om huru kvinnosäden, som söndertrampar ormens hufvud, själf stinges i hälen. Det ena kan icke skiljas från det andra. Ondskans makt kan icke krossas, utan att denna ondskans förtrampare själf gjuter sitt blod. Sedermera framskymtar samma sanning äfven i andra förebilder såsom i Isaks offring och Melkisedeks prästadöme. Men vid Israels uttåg äro förebilderna icke längre så dunkla utan klara, mäktigt talande. Aposteln Paulus har sagt, att påskalammet är en bild af Kristus. "Vi hafva ock", säger han, "ett påskalamm, som blifvit slaktadt för oss, nämligen Kristus". Huru mäktigt talar icke sedan hela det Gamla testamentets offertjänst om samma sak! Huru dunkel, huru gagnlös, huru intetsägande skulle den icke vara, om den icke häntydde på Kristus! Märk några af dessa stora ord, som vi sedan möta i det Nya testamentet: "Vi äro rättfärdiggjorda genom hans blod. Vi hafva förlossning genom hans blod. Vi hafva frihet att ingå i det allraheligaste genom hans blod. Vi hafva kommit nära genom hans blod. Vi äro igenlösta genom hans blod. Han har älskat oss och tvagit oss af våra synder med sitt blod." Det är dock ett mäktigt tal. Det går såsom en röd tråd genom hela skriften. Och detta tal mattas icke af, ju längre vi komma i bibeln, utan det tilltager i kraft, så att när den heliga boken afslutas, höra vi hela den himmelska härskaran, Guds änglar och de hemkomna helgonen, serafer och keruber och allt, som kan lofva Gud, instämma i denna öfverväldigande kör: "Lammet är slaktadt och har igenlöst oss åt Gud med sitt blod." Och när denna stora skara tågar förbi vår blick, bär hvar och en de hvita kläderna endast och allenast därför, att han tvagit dem och gjort dem hvita i Lammets blod.

Israel skulle doppa isopskvasten i blodet och därmed bestryka de öfre dörrträden och de båda sidoträden. Tröskeln fick icke bestrykas till en bild däraf, att vi icke få trampa på Lammets blod, icke förakta det.

Blodbestrykningen var först och främst en djupgående bekännelse, att Israels folk ingenting annat i själfva verket förtjänte än just det, som denna natt öfvergick egyptierna. Den innebar en *syndabekännelse.* Offren voro i första hand en påminnelse om synderna. Den människa, som behöfver Jesu Kristi, Guds Sons, blod till rening från sin synd, har därmed gjort en så grundlig syndabekännelse, som jag tror i själfva verket är möjlig. Ingenting annat halp denna mörka natt i Egypten än att lyda och gömma sig bakom blodets hägn. Här hjälpte icke svärd eller spjut, styrka eller mod. Nej, här måste den mäktigaste böja sig såväl som den svagaste. Herren gick ut den natten och sökte sådana människor, som hade förverkat all rätt att lefva. Den rätten hade äfven Israel förverkat genom sina synder.

Men blodets strykande på dörrträden var icke endast en syndabekännelse utan äfven en *troshandling.* Vi kunna ju lätt sätta oss in i de många frågor, som korsat hvarandra denna natt. Huru skulle icke barnen ha frågat: "Hvarför gör far så? Aldrig har han gjort så förr. Mor, är det något farligt?" Och när fadern eller modern förtäljt, hvad som denna natt skulle hända, hafva icke blott barnen utan förvisso äfven de äldre frågat: "Men äro vi riktigt trygga blott genom lammens blod? Kan verkligen en sådan handling som denna sätta oss i säkerhet?" Jag tänker mig, att svaren icke kunde gifvas så tillfredsställande, rika och ingående, som många af de frågande önskade. De utmynnade nog alla i detta: "Gud har befallt det, Gud har anordnat det så. Det har behagat Herren så." Därinne i husen funnos helt visst många troshjältar, många trosvissa människor men också många darrande, bäfvande, ja, tviflande människor. I dessa sina tvifvel kunde de dock icke förkasta Herrens anvisning utan hade darrande och bäfvande lydt och sökt sin tillflykt i blodet. Därför bärgades äfven dessa rädda, svaga, tviflande människor lika fullt som de andra. Det är icke *graden* af trosvisshet och graden af trosjubel, som frälsar oss, utan detta, att vi i lydnad slå våra armar kring korset och säga: "Herre, du har visat mig hit, och här tager jag därför min tillflykt." Ja, Gud vare lof, att Herren så många gånger har pekat hän på detta såsom vår enda tillflykt.

Vi sade, att Israel utförde en troshandling, då det stänkte blodet på dörrträden. Genom samma handling uttalade det också *sin förpliktelse att lefva ett lif i öfverensstämmelse med Guds vilja.* Bildlikt betecknades detta därigenom, att blodet ströks på *dörren.* Ty dörren står här i stället för själfva huset. Har man dörren till ett hus i sitt våld, då har man hela huset. Har man portarna till en stad, då har man själfva staden. Detta gällde ännu mer i forna tider, då stadsportarna voro det allra starkaste värnet för en stad. När man lämnade ut nycklarna till dessa, var följaktligen hela staden i fiendens våld. "Han gör bommarna till stadens portar fasta, dina portar stora", säger psalmisten. Liknande uttryck förekomma ofta i det Gamla testamentet. Ja, äro portarna i fiendens hand, då är man själf i fiendens hand. Att nu blodet skulle strykas på dörrträden, betecknade således, att vi skola gifva Herren våra hjärtan, hela vårt lif, att vi skola gifva oss själfva åt den Herre, som älskat oss så, att han gaf sitt blod för oss. Och först när vi i sanning så åt Herren gifva portarna till vårt lif, är det, som Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd.

Käre, gå då i dag inom dörrarna till det hus, som är ditt, ditt hjärtehus! Ingen har såsom Herren rättighet att med dig där gå till doms. Ack, bakom dessa våra hjärtedörrar döljer sig så mycket. Vi hafva icke sett långt inom de dörrarna. Vi, så att säga, se blott in genom dörrspringan i oss själfva. Ibland går dörren alldeles igen, så att vi se ingenting. Men nog hafva vi ändå sett så mycket, att vi icke skulle vilja hafva, hvad som är därinne, lagdt i dagen för hvem som helst. Herren, han har sett in helt och fullt. Huru välbehöfligt är det icke då, att Jesu blod försonande får träda emellan! "När jag ser blodet, vill jag gå förbi", säger han. Herren går förbi och låter icke sin hämnande rättfärdighet drabba ned, då du flyr till Jesu kors, till försoningen i Jesus, flyr i hans famn, som är sargad för dina synder. "Jag ser ingen orätt i Jakob", säger Bileam, där han står på höjden och ser ut öfver Jakobs tält, där de ligga i dalen. Han såg ingen orätt i Jakob och ingen orättfärdighet i Israel. Herren hade trädt försonande fram för sitt folk. Denne Gud själf ser ingen synd hos sitt folk, då detta folk är under blodets skydd. Men blodet var icke struket på *insidan* af dörrarna, så att *husets invånare* sågo det. Det var struket på den *yttre* sidan. *Herren* såg det, Israel såg det icke. Israel måste *tro,* Herren kunde *se.* Så är det ännu i dag. Herren ser den själ, som behöfver Jesu blod, och han tager icke miste. Han tog icke miste på ett enda hus den

där mörka natten i Egypten, och han tager icke miste nu i denna dag. Han vet, hvilken den själ är, som under syndanöd och tryckt i medvetande af sin djupa syndaskuld flyr till korset. Den själen kanske icke alltid kan se sig själf vid korset, icke alltid se försoningens värde, men Herren ser det.

Besinnen än vidare och slutligen, hvilket ansvar, som den nämnda natten hvilade på hvarje israelitisk husfader! Herren talar ett märkligt ord i ett af korintierbrefven om de troendes barn, i det han säger, att de i en viss bemärkelse äro heliga, om föräldrarna äro troende. Där fadern eller modern eller båda äro troende, där ser Herren på det huset med andra ögon, än han kan se på ett annat hus. Det ligger ett ofantligt ansvar öfver den fader eller moder, som icke har strukit blodet på sitt hus' dörr. Hafva vi gjort det, då hafva vi rättighet att med stor frimodighet och i stor tro bedja för våra barn och vänta välsignelse öfver dem.

O, låt Herrens Ande stänka blodet öfver ditt hus, om det icke förut har skett, och vet, att stänkelseblodet ropar bättre än Abels blod! Det ropar till himlen om *nåd* och *förbarmande*. Försök att i tankarna samla alla de synder, de små och stora förseelser, försummelser och öfverträdelser, som dag efter dag begås inom en familj, inom ett hems dörrar! Tänk sedan, hvilken välsignelse att hafva blodet stänkt på dörrträdet!

Låtom oss nu samlas omkring Jesu kors, tackande honom och bedjande honom att få *förblifva* vid korset. Ty det var ock en stadga: "Ingen gånge utom sitt hus' dörr!" Den det gjorde var i samma stund likställd med egyptierna. Öfver honom drabbade domen ned. Må vi således icke endast taga vår tillflykt till korset utan förblifva där, till dess morgonen gryr. Och morgon kommer, så visst som Herren står vid sitt ord. Salig den, som under de mörka, långsamt skridande väkterna stannar inom hägnet af Jesu renande blod! Amen.

Fr. H.

(Ur Budb.)

Han lefver!

En gång, då Kristi spira skall utsträckas från Sion öfver hela jorden, skola vilddjuren förlora den grymhet, vårt fall dragit öfver dem, men redan nu vill Fridsfursten börja sin andliga fridsregering i sin församlings hjärtan och därifrån låta den sprida lif och välsignelse till evig tid. Vår Herre Jesus Kristus är både öfverstepräst och konung efter Melkisedeks sätt. Han har ett oförgängligt lifs kraft att meddela åt de sina och *lefver alltid* och *beder alltid för dem*. Han är Konungen, som i sin död på korset vann öfver våra fiender och nu segrar i och genom sina barn. Hvilken ära att få tjäna honom, som lefver evinnerligen, honom, som var död, men är lefvande från evighet till evighet, amen, och som har nycklarna till dödsriket och döden! *Han lefver, och vi skola lefva.* Så vare vår ödmjuka bön att få förhärliga hans namn, befordra hans rikes tillkommelse och hans väldes utsträckande från folk till folk!

Den 14 mars 1915.

Åter hafva vi anledning att med lof till Gud se tillbaka på denna missionens högtidsdag, såsom vi fingo fira den i Stockholm. Som den inträffade på en söndag, var "Kinamöte" anordnadt redan på f. m., denna gång i Betlehemskyrkan, där efter en kort inledning af missionens ordf., missionär *E. Folke*, missionär *Rikard Andersson* frambar ett budskap från missionens Herre.

Kl. 7 på aftonen var en ganska stor skara missionsvänner samlad på Hushållsskolan, 19 V. Trädgårdsgatan.

Detta möte inleddes af missionär *Carl Blom*, som, utgående från Ps. 78: 19, framhöll, hur viktigt det är för Guds folk att låta otrons: "*Kan* väl Gud?" vika för trons: "Min Gud *skall*."

De från fältet senast hemkomna missionssyskonen hälsades välkomna af missionens ordf., och därefter afgåfvos korta vittnesbörd af systrarna *Maria Pettersson* och *Emma Andersson*.

Fröken Pettersson framhöll särskildt vikten af att "den heliga elden ständigt får brinna på altaret", och att icke världslikställighetens aska får lägga sig dämpande däröfver, äfvensom att vi äro villiga att på detta altare frambära det offer, Gud fordrar. "I *Isak* skall säd uppkallas efter dig." Denna Isak kan vara vår kropp, vår tid, våra krafter eller något annat. Hvad helst det vara må, som Gud begär af oss, må vi icke hålla det tillbaka utan villigt lägga det på hans altare! Endast så kunna vi blifva välsignade, endast så kan det blifva frukt.

Fröken Emma Andersson skildrade först de stora förändringar, som inträdt i Kina under de 20 år, hon fått vistas därute. Förr tog det fyra månader att från Stockholm komma till Honanfu. Nu kan resan dit tillryggaläggas på 14 dagar. Förr möttes missionärerna af den största misstro. Nu är denna misstro till stor del borta, och dörrarna för evangelii budbärare äro på ett underbart sätt öppna. Särskildt från Honan-distriktet meddelades mycket, som var i hög grad uppmuntrande. En förändring, som på vissa platser utgör ämne både till tacksamhet och oro, är de infödda kristnas önskan att få bilda självständiga församlingar. Det gäller att bedja, att denna rörelse må komma in i riktiga spår, att Gud bland de infödda kristna må upp-

väcka *andeuppfyllda* män och kvinnor såsom ledare och äfven gifva missionärerna den vislighet, de behöfva. Det kan nog finnas platser, där de infödda kristna hunnit så långt i mognad, att missionärerna böra bryta upp för att förkunna evangelium på någon annan ort, där Kristi namn ännu icke är kändt.

Så följde tacksägelse- och bönemöte ledt af missionär *Rikard Andersson*. Denne framhöll, hurusom Kina i dessa dagar är ett af de hoppfullaste missionsfält. Det kan t. ex. icke om Indien och Afrika såsom om Kina sägas, att deras folk äro mer mottagliga för evangelium än förr.

Fru *Lisa Lodin* hade under aftonen två gånger gladt de närvarande med sång och därvid ena gången sjungit:

Fröjdebud, fröjdebud
Ifrån Jesus till hans kära brud:
"Jag är alla dagar nära,
Intill åldern jag dig bär.
Hvila så invid mitt brustna hjärta,
Säg för mig din glädje,
Säg din smärta!
Allt är mitt, allt är mitt".

Från den kära *Kinakretsen i Skellefteå* anlände ett telegram med följande dyrbara innehåll:

Jubla af godt mod, ty striden är icke eder utan Guds.

Gemensam tédrickning afslutade samvaron.

Bönhörelser.

"*Allt* hvad I bedjen Fadern i mitt namn, det *skall han gifva eder.*" Joh. 16: 23. Den praktiska verkligheten af dessa ords betydelse få vi ofta erfara. "Vi bedja — Gud gifver". Då jag nu vill omtala några bönhörelser, är det ej några märkvärdiga undantag, utan jag nämner några få exempel, tagna ur "högen".

Före jul var jag på en utstation, och där fanns bland opiepatienterna en stum man. Broder Linder hade till text för sin aftonbön: "Jesus utdrifver en döfstum ande". Efter mötets slut gingo kineserna in i ett rum för att sofva. Men först bådo de Gud, att den stumme skulle återfå talförmågan. Senare på kvällen fick körkarlen höra, att någon ropade på honom. Han kände ej igen rösten och frågade: "Hvem kallar mig?" Döm om hans häpnad, när den f. d. *stumme* säger: "*Jag* kallade på dig". Nu blef glädjen stor. Kineserna tackade Gud, och se'n språkade såväl den f. d. stumme som de andra hela natten, ty de voro så glada, att de ej kunde sofva. — Många sjuka har jag sett härute, som genom bön och tro blifvit friska, ej endast småningom och enligt naturens lagar utan hastigt genom Herrens ingripande.

Det sist inträffade fallet skall jag omtala. En soldat fick häromdagen en kula i hufvudet vid strider med röfvare. Han bars hit, för att broder Linder skulle hjälpa honom, och han ligger ännu kvar. Vid operationen upptäcktes ej kulan, och det såg mycket allvarligt ut. Då hade vi den säkraste utvägen kvar, ja, den hade ju tillgripits förut också, men nu fanns ej något annat att sätta sitt hopp till. Under ett par timmars tid hade vi 4 bönemöten för soldaten. Svaret kom mycket underligt. Den stackars soldaten började spotta blod, och kulan följde också med. Det var ej en rund kula utan en ganska stor järnbit, och den hade sargat sönder inre delar på sin väg ut. Sedan Gud svarat på bönen och kulan kom ut, fortgår förbättringen. Soldatens officerare och kamrater ha ofta gjort påhälsningar, dels för att visa sin tacksamhet mot hr Linder, dels för att hälsa på den sårade. Vi tro, att dessa besök redan varit till hjälp såsom banande väg för evangelium. Soldaterna ha nämligen förut i regel varit främlingsfientliga.

Förra veckan skulle en af männen här gå till en plats ett par mil härifrån för att aflämna 125 kr. för en predikolokal. På vägen mötte han röfvare, som begärde att få, hvad han hade. Han hade kopparslantar med sig, och dem gaf han dem, men då de ville se, om han ej hade mer med sig, visade han dem sina trasiga rockärmar, och då gingo de sin väg. De 125 kr. hade han i silfverbitar i en inre ficka men behöfde ej knäppa upp rocken. Fastän det var kallt, var han genomsvettig, då röfvarne lämnade honom; så rädd hade han varit. Men Gud förde honom och silfret oskadadt och orördt till bestämmelseorten. Medan jag talar om, hur Gud bevarade silfret, kommer det för mig, hur Gud sista tiden gifvit "extra" medel till arbetet. Det är för ett särskildt ändamål, som vi behöfva flera hundra kronor extra. Innan vi visste om detta, tänkte Gud just på detta behof. Det kunde vi se däraf, att samtidigt med att jag började bedja om medel för nämnda behof, kommo bref, innehållande pengar, från olika håll, och nu ha vi redan fått 20 kr. + 13: 50 kr. + 10 dollars (= 37: 50 kr.). Långt i förväg hade Gud beredt detta för oss, och vi veta, att han skall förse med allt, som behöfves.

Så få vi se, att när vi "gå med allt till Gud i bön, gifver han oss allt hvad vi bedja om", vare sig det gäller andligt eller lekamligt, stort eller smått. Det blir för långt att tala om, hur Gud hört bön och förvandlat många förföljare till Jesu lärjungar. Vi ha flera exempel därpå inom Pucheng-församlingen.

Ingeborg Ackzell.

Om Kina öfvar in och beväpnar sitt folk efter europeiskt mönster, får det en stående armé på 36 millioner man. Visar icke redan detta, hur viktigt det är att undervisa Kinas folk om kraften af Kristi evangelium?

1,700 med murar omgifna städer och tusentals köpingar i Kina hafva nu för första gången öppnats för evangelii budbärare. Om vi icke skyndsamt begagna oss af detta tillfälle, kan det gå oss ur händerna, såsom i liknande fall skett i andra land.

Honan-fus bibelkvinnor.

Ma ta-sao heter den ena och *Hsü* ta-sao den andra.

Ma ta-sao är 65 år gammal och har gått igenom många lidanden i sitt lif. Hennes familj hade på grund af hungersnöd utvandrat. Under vägen blef hon röfvad och tvingad att gifta sig med en annan man. I den by, dit hon blifvit förd, fick hon för omkring 11 år sedan höra Guds ord af en troende man vid namn Chang samt blef omvänd till Gud. När Gud frälste hennes själ, helade han äfven hennes kropp. Hon led i hög grad af astma. Rätt snart efter sin omvändelse kom hon till Yongning och blef där bibelkvinna hos systrarna Anna Janzon och Ebba Burén. I Honan-fu, dit systrarna sedan togo henne med, har hon varit bibelkvinna omkring nio år. Nu är hon gammal och skröplig, lider af reumatism och åter af astma. De tider, hennes hälsa tillåter henne att vara ute, är hon dock nitisk att vittna om Gud.

Ma ta-sao och Hsü ta-sao.

Hsü ta-sao tillhör en mycket god familj i Honan-fu. Hon har alltid varit religiös och besökte före sin omvändelse en mängd tempel för att bränna rökelse. Hon fick ock från flera tempel intyg om sin fromhet. En dag för omkr. fem år sedan, då hon var på besök hos en dotter, kom hon att gå förbi evangeliisalen i Honan-fu. Hon hörde sång, kände sig intresserad och gick in för att höra, hvad man hade för sig därinne. Det var emellertid möte endast för män, och så blef hon ombedd att gå öfver till andra sidan af gatan till kvinnornas mottagningsrum. Hon gick dit, knackade på och blef mottagen af en af systrarna. Sedan fortsatte hon att komma till gudstjänsterna och kvinnornas möten. Det dröjde dock länge, innan ljuset gick upp i hennes hjärta. Allt var till en början endast som en skön sång för henne. Under revolutionsåret, då inga missionärer voro i Honan-fu, trädde Hsü ta-sao fram och började, ehuru ännu icke döpt, själfmant att arbeta som bibelkvinna. Hon samlade folk till de gudstjänster, som leddes af infödda evangelister, och vittnade frimodigt om Herren. Vid missionärernas återkomst blef hon sedan anställd som bibelkvinna. Ehuru blott ett år yngre än Ma ta-sao är hon vid god hälsa. Som hon har en mängd släktingar och vänner i Honan-fu, har hon tillfälle att för många, som annars ej vore så lätt åtkomliga, frambära frälsningens budskap.

Båda dessa kära gamla, som f. ö. underhållas af S. M. K:s syförening i Stockholm, behöfva mycken *förbön*. De behöfva båda uppfyllas med den Helige Andes kraft.

Denne Guden är vår Gud.

Behöfva vi ej i dessa dagar mer än någonsin allt djupare tillägna oss den sanningen, att vår Gud är den *lefvande* Guden, den *allsmäktige* Guden, allvetande och allestädes närvarande, och att han verkar efter sitt goda behag både bland himmelens härskaror och bland människors barn? Jag tror, att många nästan glömt, att så är, och att andra mycket ofullständigt fattat det. Några, som delvis fattat det, tyckas känna det, så som om Kristi församling vore ett skepp i stormen — visserligen ej utan styrman och lots, som gör det bästa han *kan* under de nuvarande ogynnsamma förhållandena, och som slutligen skall föra den igenom och t. o. m. låta den närvarande ställningen lända till sitt rikes bästa. Men huru få äro ej de, som ihågkomma, att det är Gud, som skapar omständigheterna, att han själf skapar sina vindar så väl som använder dem! Huru få äro ej de, som inse, att vi befinna oss i vår närvarande ställning, just emedan han, som ej kan göra några misstag, ser, att af alla möjliga förhållanden de nuvarande äro de mest behöfliga och de lämpligaste för att främja vårt väl och hans ära, att af alla möjliga nådebevis äro de nuvarande förhållandena den bästa gåfva, som en allvis och allsmäktig Gud kan skänka oss!

Hudson Taylor.

Hälsning från Pucheng.

Då det är tydligt, att ett bref från mig, afsändt i oktober, gått förloradt, får jag i min berättelse om ställningen här gå något tillbaka i tiden.

Höstmötet i oktober var af Herren välsignadt med en god och stilla ande öfver oss. Mottagning

af gästerna från de öfriga församlingarna samt hela konferensens förplägning och inkvartering låg som vanligt i de inföddes händer. Att allt gick så stilla och punktligt berodde nog på att jämte tillsättande af medlemmar för de olika sysslorna (hyrande och utdelning af sängtäcken, uppköp af kött och grönsaker, téspislars skötsel, lamp- och ljuständning, fodring af drag- och riddjur, matlagning, servering, städning, ringning m. m.) också en superintendent anställts för att efterse, att hvar och en gjorde sin plikt. Hvad kollekten beträffar, så lämnade de infödda bidrag mer än som behöfdes till betäckande af utgifterna. Dessutom tecknades 140 fria dagsarbeten i evangelium under vintern. Äfvenså lofvade flera frivilligt arbete på obestämd tid. 21 personer visade genom att inlämna sina namn sin afsikt att blifva kristna. Sju personer kunde vi genom dop upptaga i församlingsgemenskap.

Under hösten voro vi, några bröder, på en expedition till köpingen Hsingse chen, 15 km. härifrån, hvarest vi under en marknad höllo tältpredikan. Här ha vi en af de största köpingar jag sett. 500 butiker, somliga af dem stora en grossaffärer, afyttra under dessa stora marknader fem gånger i månaden året igenom varor till flera provinser. Det var en glädje att här för första gången på detta sätt få predika evangelium. Hvilken undran i åhörarnas blick! Polischefen, en af våra troende, bjöd oss slå upp tältet midt på hans gård, en utmärkt plats. En af de större butikerna visade genom att ställa till en festmåltid för oss sin erkänsla för den sjukbehandling, jag en gång gifvit en af dess biträden.

I denna lifliga köping ha sedan både evangelister och ett par bibelkvinnor verkat och funnit mycken uppmuntran. Vi ha försökt hyra ett par rum till möteslokal och bostad åt oss. Men det synes ej vilja bli bra, med mindre vi taga en hel lägenhet.

Röfvareväsendet florerar fortfarande i våra trakter. Men Herren bevarade oss och våra medhjälpare. Ja, vi stå t. o. m. väl hos dessa vagabonder som dra känsel på att predikanterna äro "goda män". I Pe-shui komma de allt emellanåt in med geväret på ryggen och låta då t. o. m. förmana sig. Då för kort tid sedan ett par evangelister och ett par bibelkvinnor arbetade på en stor marknad 25 km. härifrån, gingo röfvare fritt omkring med sina gevär. Så ankom ett fientligt band till platsen, och i ett nu bröt striden lös. Repetergevären smattrade och kulorna hveno bland marknadsfolket, som i förskräckelse flydde i alla riktningar. Våra bröder sprungo till den gård, där kvinnorna bodde, för att vara dem till stöd. Dit inburos sedan sårade privatpersoner, hvilket än mer ökade förskräckelsen. I går måste jag strax före predikan se till en sårad bodbetjänt, som endast 10 km. från staden först rånats, sedan skjutits i bröstet, därefter slagits i hufvudet med bösskolfven och till sist störtats ned i en ravin. Bedjen, vänner, för oss, att vi fortfarande må kunna vittna om Guds bevarande nåd!

Trots fruktansvärda anfall af satan ha vi haft att glädja oss åt en skön arbetstid största delen af det gångna året. Gud har vändt den ondes anslag till godo. Evangelisten Tung, som jag förra året ej kände mig med fördel kunna använda, har, såsom i ett föregående meddelande nämnts (se n:r 1.) kommit tillbaka ödmjuk och tillgifven efter den tuktan, Herren låtit komma öfver honom under en längre tids sjukdom. Detta har varit den största uppmuntran, jag kunnat få, ett insegel på att Herren bekänner sig till oss. Tung är mig till *stor* nytta med sin tjänst. Under de tre aftnar, då vi haft laterna-magicaförevisning af bibliska taflor för så godt som fullt hus, och särskildt den första aftonen, då herrar från ämbetsverken voro inbjudna, har Tung talat med sådan kraft och smörjelse, att jag af hjärtat tackat Herren.

För öfrigt råda sådan disciplin, villighet och nit bland de medhjälpare, vi ha omkring oss, både missionens och våra egna, att det ibland är riktigt rörande. Före dagningen äro vi i rörelse, och hvarje afton vid 7-tiden gå de två evangelisterna här att hjälpa broder Hai i gatukapellet vid norra gatan.

Nu äro flera af oss förkylda till följd af den häftiga köld, som inträffade i förra veckan. Redaktör Ollén och br. D. Landin, som nyligen varit här, måste ändra reskurs på grund af ishinder i Gula floden, och syskonen Tjäder samt syster M. Nylin, som också väntades hit såsom tandpatienter, ha uteblifvit, tydligen af samma orsak. Vid sådana tillfällen är det inte så lätt att ha så mycket folk omkring sig, som vi nu ha här i bibelskolan. Alla gamla krämpor passa på att komma fram — och det kunde ju aldrig bättre tillfälle vara att få dem kurerade, menar man, apoteket vill man naturligtvis ha nytta af.

I verksamheten är det nu ljust på alla håll. Jag vet mig aldrig ha haft en så lycklig arbetstid i Kina. Ett par, tre församlingsmedlemmar ha till vår stora sorg och smärta fallit i svår synd och ha måst skiljas från församlingen (en får för hustruns skull ännu kvarstå skrifven), men flera andra ha tillfallit i stället, och det andliga lifvet har blivit varmare hos andra. Sedan evangelistombyte blef i Hsiao-I, har där åter blifvit varmt, och har villigheten att bidraga med hyra för stationen återkommit. Jag anser, att församlingarna, hvarhelst det är möjligt, själfva skola betala hyran för det kapell, hvari de samlas att dyrka sin Gud. Mötena äro tämligen väl besökta. T. o. m. i lilla Pe-shui hade vi vid sista nattvardsgången 17 af platsens troende såsom deltagare. Ständiga besök af missionär kräfvas dock, mest för evangelisternas skull. Kinesen är nämligen svag i initiativet, duglig att följa men ej att leda, behöfver därtill ständig stimulus; *med* sådan går det utmärkt. Härför är bristen på missionärer, manliga och kvinnliga, så oerhördt kännbar.

Till sist några ord om vår stationslägenhet. Ehuru den såsom förutvarande utstation är alldeles otillräcklig för behofven, beslöt jag på grund af den svåra tiden och vid tanke på att Herren Jesu återkomst torde vara nära förestående, att genom byggande af några uthus, en inkörsport och ett sofrum afhjälpa de värsta trångmålen, så att möjlighet skulle vinnas att kvarbo några år. Till nödvändig omläggning af taket på kapellet hade innehafvaren lofvat sin hjälp. Då får jag höra, att den ursprung-

lige ägaren, hvars familj för tiotal år sedan afhändt sig huset på amortering, har gjort upp planer att lägga oss under sig. Sedan nu missionen småningom iordningställt lägenheten, och då nu utländingar äro beroende af den till bostad, känner han sig hågad igenlösa gården. Det betyder, att vårt nuvarande hyreskontrakt blir ogiltigt, och att han skall begära en oskälig hyra. Aldrig hade jag trott, att vår blinde granne var så långsynt, men det är ett icke ovanligt knep i Kina. Låter Herren det komma därhän, tror jag tiden vara inne att skaffa en annan lägenhet. Hvad som byggts upp, kan utan större förlust flyttas, och hvad öfriga arbeten beträffar, har hyran hittills varit mycket billig (beroende på att inga hyresgäster ville flytta in, sedan gården en gång varit poliskontor) så förlusten blir ej nämnvärd.

Det är godt att få kasta sig och de sina och allt arbete på den trofaste Herden. Många nådesbevis ha vi fått mottaga — ett synnerligt sådant nyligen, då vår Margareta råkade svälja en knappnål och ej tog någon skada däraf. Herrens namn vare prisadt evinnerligen!

Hjärtlig hälsning från oss alla!

Eder i Herren
Hugo Linder.

Na Kyias påskbudskap.

För våra unga missionsvänner.

"Min far skall aldrig tillåta mig att bli en kristen", yttrade Na Kyia, en ung kinesisk flicka, till fru Dan, missionärens hustru, som hade lärt henne att känna och älska Frälsaren.

"Du skall inte vara orolig, Na Kyia", svarade fru Dan. "Vi bedja mycket både för din far och dig, och kanske den tiden snart är inne, då din far vill följa med dig till våra möten. Ingenting är för svårt för Herren."

"Men min far är så stolt över den ställning, han intar här i staden, och håller så hårt på sin religion. Han säger, att jag får inte gå hit mer", snyftade den stackars flickan, "så nu får jag inte sjunga påskbudskapet vid påskgudstjänsten."

Fru Dan gjorde allt vad hon kunde för att trösta Na Kyia, och så gick flickan hem, alldeles viss om att hennes far skulle straffa henne, för att hon åter hade varit hos missionärerna. Och hon misstog sig icke.

Hon hade icke väl hunnit inom dörren, förrän hon av sin far hälsades med de orden: "Har du nu igen varit hos de utländska djävlarna?"

"Ja, far. Men jag sade fru Dan, att du inte mer vill tillåta mig att gå dit."

Herr Kang var mycket ond, och Na Kyias straff blev strängt, men hon utstod det tåligt och upprepade gång på gång för sig själv: "Om I fån lida för Kristi namns skull, saliga ären I."

På aftonen såg fadern henne sitta och läsa. Hennes ögon voro ännu svullna efter de många tårar, hon gråtit på grund av den grymma behandlingen. Men icke dess mindre låg där ett skimmer av glädje över hennes ansikte.

"Vad läser du?" frågade herr Kang i uppretad ton.

"Boken om den sanne och levande Guden", svarade flickan.

"Kasta genast bort den!" skrek fadern.

Men liksom av en hastig ingivelse — och vi veta, att den stilla rösten i detta hedniska hjärta kom från den Helige Ande — tillade han:

"Vänta ett tag! Kasta inte bort den utan läs i stället för mig, vad du just nyss läste för dig själv!"

Na Kyias bibel låg uppslagen vid den 23:e psalmen, och helt stilla läste den unga flickan dess tröstefulla budskap.

Herr Kang gjorde ingen anmärkning, då hon slutat, utan satt tyst, funderande på de underbara ting han hört för första gången i sitt liv.

Från denna dag bad han varje afton sin dotter läsa för sig, och ganska snart hade han hört Herrens bön, Bergspredikan och berättelsen om Jesu död och uppståndelse.

Samma afton, som Na Kyia hade läst högt om uppståndelsen, sade hon: "Far, nästa söndag är den dag, då de kristna fira minnet av Jesu uppståndelse. Några av de flickor, som tro på honom, skola bekänna det genom att mottaga det dop, han påbjudit. Får jag vara en av dem?"

Till hennes öfverraskning svarade fadern: "Barn, du får avgöra den saken själv."

Söndagen kom, och när Na Kyia gjorde sig i ordning att gå till missionskapellet, sade hennes far: "Jag går med dig, för jag vill se, vad det egentligen är, detta dop, som du skall mottaga".

Ledande sin dotter vid handen inträdde den stolte kinesen i den lilla byggningen. Nu lämnade Na Kyia sin far och tog plats bland de andra flickorna.

Efter predikans slut sjöng hon ensam den påsksång, som missionärens hustru hade lärt henne just vid den tid, då fadern förbjöd henne att vidare besöka missionsstationen. Därefter avgåvo hon och de andra flickorna inför församlingen sin trosbekännelse — de trodde, sade de, på Jesus Kristus såsom sin Herre och Frälsare. Honom ville de följa och tjäna. Så emottogo de dopet i den treenige Gudens namn.

När gudstjänsten var slut, reste sig herr Kang, vände sig emot församlingen och yttrade högt, så att alla kunde höra det:

"I kännen mig alla och veten, att jag har talat mycket emot den kristna tron. Men nu vill jag säga eder, att min sinnesstämning alldeles förändrats genom vad jag bevittnat av denna tros inverkan på min unga dotter i mitt eget hem. Jag kom icke hit i avsikt att säga detta. Men sedan jag lyssnat till Na Kyias jublande sång och sett hennes villighet att inför eder alla bekänna sin tro, känner jag mig manad att låta eder veta, att jag gripits av vad jag hört och sett, och att jag själv ämnar grundligt forska i dessa ting."

Missionär Dan, som ännu stod vid Na Kyias sida, svarade:

"Den uppståndne, han som är Herre även över Kinas miljoner, vare högtlovad!" —

Jag undrar, om du, min unga vän, som läser detta, så återspeglar Herren Jesus Kristus i hem och skola, som denna kinesiska flicka gjorde, och om vid den påskhögtid, som nu snart går in, några, som icke följa Kristus, skola få höra påskbudskapet från dina läppar och se påskglädje i ditt liv, och så sluta till att du har varit med Jesus samt i likhet med Na Kyias fader önska att lära känna mer av den uppståndne Herren. Gud give det!

E. M. Rice.

Kina och missionen.

Enligt Kinamissionens årsbok för 1914 uppgår antalet utländska (europeiska, amerikanska och australiska) missionsarbetare i Kina till 5,186. Af dessa arbeta 1,076 inom Kina Inlandmissionen. De infödda medarbetarna äro 17,897. Hufvudstationerna äro till antalet 907 med 6,215 bistationer. Inom 3,419 församlingar finnas 235,303 nattvardsberättigade medlemmar. Läkaremissionen räknar i Kina 300 manliga och 135 kvinnliga läkare samt 112 sjuksköterskor. Läkaremissionens infödda personal utgöres af 97 läkare, 1,028 assistenter och 336 sjuksköterskor. I 264 större och 215 mindre sjukhus behandlades år 1914 126,788 patienter. De kinesiska kristna offrade nämnda år öfver 800,000 kr. för missionsverksamheten. På alla områden finner man vid jämförelse med föregående års statistik en betydande ökning.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelseämnen:

Att förra årets julsändning lyckligt kom alla de våra på missionsfältet till handa, och att de i frid och glädje fingo fira den stora högtiden.

Den af missionär Aug. Berg omtalade *nyårsgåfvan* (sid. 36).

Att Herrens Ande märkbart verkat bland skolflickorna och de kvinnliga opiepatienterna i Ishih (sid. 37).

Den uppmuntran, evangelister och kolportörer haft i sin verksamhet i samma distrikt (sid. 38).

Den i Chiechow i november döpte unge mannen. — Den offervillighetens ande, som på denna plats förspörjes bland de kristna. — Att de två skolgossar, som skördades af döden, tillhörde Herren Jesus (sid. 43, 44). —

Guds svar på bön om mottagliga hjärtan för evangelii budskap i Puchow (sid. 44).

Bibelkursen i Puchow (sid. 45).

De af syster I. Ackzell omtalade bönhörelserna (sid. 52).

Den villighet att *tjäna*, som alltmer synes fylla de infödda kristna i Pucheng (sid. 54).

De 21 sökarna och de 7, som genom dopet upptogos i församlingen (sid. 54).

Att köpingen Hsingse chen öppnats för evangelium. Att Herren allt hittills bevarat de våra för öfverfall af röfvare (sid. 54).

Att från så många af våra syskon det uttalandet gjorts, att de aldrig haft en så lycklig arbetstid i Kina som nu.

Evangelisten Tung (sid. 54).

Guds bevarande af lilla Margareta Linder (sid. 55).

Den nya Expeditionslokalen i Stockholm. Se nedan.

Böneämnen:

Att Herren på de platser, där katoliker trängt in, må bevara de svaga troende, att de må kunna skilja mellan det sanna och det falska (sid. 38).

De af fru Wester omtalade makarna (sid. 44). — Söndagsskolan, det kvinnliga seminariet och flickskolan i Puchow. Att de två nyanställda lärarna helt må komma öfver på Herrens sida (sid. 46).

Bibelkursdeltagarna i Puchow, att Herren alltmer må få göra dem rotade och grundade i nåden och brukbara i sin tjänst (sid. 45, 46).

Arbetet i Hsingse chen (sid. 54).

Att de våra i fråga om röfvarna alltfort må kunna få vittna om Guds bevarande nåd (sid. 54).

De församlingsmedlemmar, som fallit i synd och måst uteslutas i Puchow (sid. 44) och i Pucheng (sid. 54).

Flera missionärer, både manliga och kvinnliga (sid. 54).

Guds Andes utgjutande öfver våra missionsarbetare, missionens evangelister, lärare, kolportörer och bibelkvinnor liksom öfver alla församlingarna.

De missionsresor, som i hemlandet företagas af hemmavarande missionärer.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 18—22 maj med följande adress:

K. F. U. M.
S. M. K. *Parkgatan 11,*
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Obs.! Svenska Missionens i Kina Expedition har blifvit flyttad till Drottninggatan 55, 2 tr.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 8. Årg. 20. 15 APRIL 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Rodigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Drottninggatan 55. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: "Se, jag är Herren, allt kötts Gud." — Uppmuntringar från fjärran Östern. — Brefafdelningen. — En besökelsetid i Amerika. — En kinesisk Sakkeus. — Redovisningar. — Tidstecken. — Jullådorna.

"Se, jag är Herren, allt kötts Gud."

Hvarthän skola vi vända våra blickar i en tid sådan som den nuvarande? Här äro faror och bekymmer rundt omkring oss. Krig och rykten om krig skaka nationerna i deras grundvalar. Nöd och trångmål hota folken äfven i de länder, som ännu lyckats hålla vapenlarmet utom sina gränser. När ingen vet, hvad som förestår, eller huru man skall kunna tillgodose sina närmastes behof, hvad skall då blifva af dem, som utan någon utväg att förskaffa sig sitt uppehälle, äro upptagna med Guds verk i hednaländerna? Hundraden, ja, tusenden, som hafva lämnat fädernesland och hem, föräldrar och barn för Kristi skull, stå nu inför förhållanden, som i sanning skulle kunna vara oroväckande. Huru lätt skulle de ej kunna bli glömda där långt borta i Kina, Indien, Afrika och på öarna i världshafvet! Hur lätt skulle de ej kunna bli blottställda för faror, större t. o. m. än deras landsmän i hemländerna! Hur hjälplös är ej deras ställning, om vi räkna med yttre förhållanden! Men hvad skola vi då räkna med i en tid sådan som denna? Hvad bör vara den troendes synpunkt?

Vi förflytta oss långt tillbaka i tiden. Innesluten i fängelsegården sitter profeten Jeremia försjunken i sorgliga tankar öfver en hopplös belägenhet. Hans stad var kringskansad af Nebukadnesars härar, hungersnöden hade redan gjort sitt intåg, han visste, att Guds tålamod hade nått sin gräns, och att den hotande domen kom från hans hand. Profeten var en fånge ur stånd att gå ut och in. Men han var icke utestängd från sin Gud. Och i sin, mänskligt att se, förtviflade belägenhet får han ett budskap från Gud. Kunde, hvad han hörde, vara Herrens mening? Ja, hvad som strax därpå skedde, satte detta utom allt tvifvel.

Nära präststaden i Benjamins bergstrakt fanns en åker, till hvilken Jeremia hade inlösningsrätt. Men hvad kunde vara mer fjärran från en stackars fånges tankar i ett land, som redan var ett rof för eröfraren, än att köpa en egendom, som ej kunde ägas och behållas annat än på pergament? Dock — så lydde Herrens budskap: "Köp dig åkern, som är i Anatot". Och där stod ju framför honom den oväntade besökaren, Hanamel, hans farbroders son, med sin enträgna anhållan: "Köp du min åker" — Jer. 32: 7.

"Då förstod jag", säger profeten, "att det var Herrens ord. Och jag köpte åkern af Hanamel och vägde upp penningarna åt honom, sjutton siklar silfver", v. 8. Därpå undertecknades och förseglades köpebrefvet samt öfverlämnades i vittnens närvaro åt Baruk att förvaras. Själfva åkern var af ringa betydelse. Det betydelsefulla var den utsago af Herren, hvarmed hela den förhandlingen slutade: "Hus och fält och vingårdar skola ännu en gång köpas i detta land", v. 15. Och likväl var rikets, templets, folkets undergång såsom nation omedelbart förestående, såsom profeten sagt dem otaliga gånger och ännu alltjämt med smärta och tårar förkunnade. Finns väl i hela profeten Jere-

mias' underbara bok något mer rörande än profetens vädjan till Gud med anledning af allt detta?

"O, Herre Gud, intet är så underbart, att icke du förmår det — — — se belägringsvallarna gå redan så långt fram mot staden, att man kan intaga den, och genom svärd, hungersnöd och pest är staden gifven i de kaldeiska belägrarnas hand. Hvad du hotade med, har skett, och du har det inför dina ögon. Och likväl sade du, Herre, till mig: 'Köp åkern och tag köpebref därpå'."

"*Se belägringsvallarna*", säger profeten. Nej, lyder det omedelbara svaret: "*Se, jag är Herren*". Hur påminner icke detta om Jes. 41: 10: "Blicka ej omkring dig (eng. öfvers.), *ty jag är din Gud.*" Så är icke heller för det närvarande det viktigaste, hvad som föregår omkring oss. Där se vi det förödande, fasansfulla kriget, som måhända skall följas af hungersnöd och pest: Guds rättvisa domar. Vi ha att göra med Gud, som står bakom allt detta och med honom allena. Och äfven till oss ställer han samma hjärterannsakande fråga: "Jag är Herren, allt kötts Gud, skulle något vara så underbart, att jag icke förmår det"? (v. 27).

Hade icke profeten nyss förut sagt: "Ack, Herre Gud, intet är så underbart, att icke du förmår det". Jo, men han tillade — och var väl det *trons* språk? — "*Se, belägringsvallarna*" — — —

Bekymrade hjärta, du skall blicka upp till något mycket högre. Se upp öfver de förskräckande förhållandena och hör Herren, allt kötts Gud, tala! Han vill stärka din svaga tro med en fråga, som i sig själf innebär svaret: "Finns det något så underbart, att icke jag förmår det?" Därpå afslöjar Herren för profeten sina afsikter. Domen kommer, den måste komma, men han tronar såsom konung öfver det brusande folkhafvet. Hans vilja och den allena skall fullbordas.

O, huru underbart stora äro ej Guds afsikter! De öfvergå vida allt hvad vi kunna tänka.

Och Herrens ord kom till Jeremia för andra gången, medan han ännu var inspärrad på fängelsegården. Han sade: "Så säger Herren, han som ock utför sitt verk, som bereder det för att låta det komma till stånd, han, hvilkens namn är Herren: "Ropa till mig; så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner".

Hvarthän skola vi alltså vända våra blickar i en tid sådan som den nuvarande? *Till den Gud, för hvilken intet är så underbart, att icke han förmår det.*

(Ur "Though war should rise" of Mrs Howard Taylor).

C. I. M.

Uppmuntringar från fjärran Östern.*

Af *F. S. Brockman*,
K. F. U. M:s sekreterare i Kina.

Den bildade klassen i Kina har kallats den icke-kristna världens "Gibraltar". I hela kristenhetens historia har ingen klass ådagalagt ett så målmedvetet och kompakt motstånd emot kristendomen.

Den evangeliska missionen lyckades icke under de första hundra åren af sin verksamhet bryta detta motstånd. Det är sant, att en pastor Hsi och en Van Tzu-mei, en ledare här och en där, plockats ut ur dessa motståndares led, men ända till år 1905 stodo de dock i det stora hela i nästan obrutna led, liksom med dragna bajonetter förhindrande kristendomens utbredande.

Till och med de högst stående hinduerna och de fanatiska muhammedanerna hafva varit lättare att nå. Konfucianisten, alldeles genomsyrad af sin egenartade filosofi, syntes otillgänglig för allt kristligt inflytande. Hvarje atom i hans varelse stod så att säga i opposition mot hvarje atom i den kristne missionsarbetarens varelse. Detta motstånd var grundadt på en väsentlig olikhet i kristendomens och konfucianismens ande och hela riktning. Konfucianismen ser tillbaka. Dess tusenåriga rike ligger i det förflutna. Dess dyrkan har till föremål aflidna förfäder. I fråga om kristendomen råder ett alldeles motsatt förhållande. Dess tusenåriga rike hör framtiden till, och hvarje steg i denna framtid kommer att kännetecknas af allt större härlighet.

Just denna grupp af mot kristendomen så fientliga män har under två tusen år utgjort den kinesiska nationens egentliga härskare. Alla ämbetsmän hafva hämtats ur denna klass. Dess medlemmar hafva skapat litteraturen, undervisat i skolorna, behärskat den allmänna opinionen. Ingen annan nation har varit så fullkomligt i händerna på en enda klass. Problemet i Kina har egentligen icke gällt, hur de 400 miljonerna skulle påverkas utan hur denna ena miljon af s. k. litterati eller lärda skulle nås. Blefve *de* öfvervunna, så hade i och med detsamma hvarje bålverk fallit. Denna klass har nämligen icke varit en från alla andra afskild klass, såsom förhållandet varit med t. ex. Indiens braminkast. Dess medlemmar hafva tvärtom alltid rekryterats från menige man. En hvar, som kunnat genomgå de stränga examina, har fått träda inom trollkretsen. Och på detta sätt har den intimaste beröring uppehållits med den öfriga delen af nationen.

Ja, det problem, som under de gångna hundra åren förelegat de protestantiska missionärerna i Kina till lösning, har varit att nå en nation, behärskad af en miljon män, alla intagna af det mest intensiva och hätska motstånd mot kristendomen.

Sådan var ställningen nästan inemot den tid, då republiken infördes. Men denna ställning har blifvit totalt förändrad. "Gibraltar" har krossats,

* Utdrag ur ett föredrag, hållet i New York den 12 januari 1915.

och dess spillror ligga vid den kristna församlingens fötter. Jag känner ingen bildad klass i någon del af den icke-kristna världen så öppen för evangelium. Det är ett under af Guds nåd och Guds makt.

Jag önskar, att jag riktigt lefvande och verkligt kunde framställa kraften i och utsträckningen af denna rörelse. Studerar man de högre ämbetsmännen i Kina, rektorerna och lärarna i regeringens skolor, de gamla litterati eller de ledande köpmännen inom handelskammaren, öfverallt mötes man af samma faktum: i skaror hafva de gripit sig an med ett grundligt studium af kristendomens läror.

Det är icke längesedan Kinas läkaremissionärer hade konferens i Peking. På eget initiativ inbjöd presidenten dem till sin mottagning samt uttryckte vid densamma ett hjärtligt gillande af deras arbete. Under de sista två, tre åren hafva från icke-kristna kineser influtit gåfvor till sjukhus, skolor, K. F. U. M., till och med till kristna församlingar. Själfve guvernören i Hunan bidrager hvarje år med 25,000 mexikanska dollars till den kristliga verksamheten.

Huru djupt och utbredt intresset blifvit inom de bildade männens klass, framgår allra tydligast af de evangeliska möten, som under de tre sista åren hållits just för bildade män af Dr John Mott och Mr Sherwood Eddy. När dessa för två år sedan besökte Kina, anordnades dylika möten i fjorton af landets viktigaste städer. Så mycket har berättats om dessa möten, att jag icke här vill upprepa något. Att de besöktes af öfver 75,000 åhörare, och att 7,000 sökare antecknade sig, trodde vi vara ett bevis för att intresset då hade nått sin höjdpunkt. Att så icke var fallet, ha vi nu fått bevittna. Just under de sista veckorna har en annan serie möten afslutats. De höllos under ledning af Mr Eddy också nu i fjorton af de förnämsta städerna, ungefär inom samma område, som han och Dr Mott för två år sedan besökte, och därtill i tolf städer. Mr Eddys möten besöktes i medeltal af 3,000 åhörare. Och detta antal bibehöll sig, ehuru mötena alltjämt voro begränsade till män af de bildade klasserna, och endast de erhöllo inträde, som voro försedda med biljetter. Antalet sökare uppgick till 18,000.

Från ena ändan af landet till den andra, från de provinser, som gränsa till Sibiriens snöfält ned till tropikerna, från öster till den yttersta västern pågår bland denna klass af män en rörelse i riktning mot kristendomen.

Denna villighet att höra kan icke tillskrifvas blott och bart nyfikenhet. Här visade sig hos åhörarna villighet att bevista möten, som räckte under timmar, och man såg starka män fälla tårar. Äfven när regnet strömmade ned genom de otäta taken i de för tillfället uppförda hörsalarna, sutto åhörarna tåligt kvar, lyssnande till evangelii budskap.

Hvad står bakom allt detta, och hvad har framkallat denna rörelse? Det är den stora frågan. Utan tvifvel hafva tusentals inflytanden förenat sig för att undergräfva konfucianismens makt i dessa mäns lif samt skapa denna hunger efter kristendomens sanning. Förvisso är detta det sista steget i ett långvarigt sökande efter den styrka och kraft, som de funnit hos västerns nationer. "Hvari", så har Kina ropat, "ligger västerns styrka?" I militarismen, var det svar, som först afgafs. Men det svaret befanns icke hålla profvet. "I den moderna industrien", var ett annat svar, som visade sig vara lika värdelöst. "I undervisningen", var ett tredje svar. Det gamla undervisningssystemet afskaffades, och ett modernt infördes. Också detta visade sig vara en missräkning. Slutligen grundades republiken, och så menade man: "Förvisso hafva vi nu upptäckt hemligheten till västerns makt." Men också detta visade sig vara en missräkning. När republiken grundades, bröts konfucianismens makt, emedan konfucianismen förutsätter monarki. Krossandet af konfucianismens makt innebar något, som närmade sig till religionsfrihet. Men det innebar äfven ett sänkande af den moraliska nivån. Konfucianismen hade varit en mycket fattig religion, men dess sedelära är högre än motsvarande lära inom något annat icke-kristligt system och har under århundraden i Kina utöfvat ett mäktigt moraliskt inflytande. När konfucianismens skrankor nedrefvos, inställde sig i förfärande grad ett moraliskt förfall, och osedligheten visade sig under republikens första dagar större än förut under mandschudynastien. Detta sakernas tillstånd oroade den mer tänkande delen af nationen. Många ha kommit till den öfvertygelsen, att kristendomen är det enda element i den västerländska civilisationen, som icke har pröfvats, och att det sannolikt är den, som ligger till grund för den verkliga styrkan hos västerns stora nationer.

Jag samtalade med en framstående köpman i Peking. Ehuru icke-kristen, är han patriot och mycket upptagen af tanken på det nuvarande tillståndet inom sitt land. Jag hade väntat att få träffa honom endast tio eller femton minuter. I stället underhöll han sig med mig nära halfannan timme. "Hvad kunna vi göra för att få vårt land starkt? Hvad kunna vi göra för att bli fria från synden och den moraliska ruttenheten?" voro frågor, som han under en eller annan form gjorde mig. "Jag kan ge endast ett svar", genmälde jag. "Det finns endast ett botemedel för ert land liksom för mitt: *Kristendomen*". "Ni har rätt", utbrast han under djup rörelse. "Det är den slutsats, till hvilken jag själf kommit." Litet senare trädde han helt sakta in på ett af Mr Eddy's möten. När detta var slut, gick han till Bibelsällskapets lokal och sade till agenten: "Jag vill veta, hvilken af de biblar ni har, som är dyrast." Agenten visade honom en för 2 dollars. "Den köper jag", sade han. "Jag vill ha den för mitt eget bruk. Skicka mig dessutom 2,000 ex. Jag vill dela ut dem bland mina vänner."

Jag talade med en af regeringens ämbetsmän, en mycket högt uppsatt man, f. ö. en god vän till mig. "Hvilka", frågade jag, "anser ni vara Kinas egentliga problem i närvarande tid — de som röra de inre eller yttre angelägenheterna?" "Naturligtvis de inre", svarade han. "Om detta är sannt", sade jag vidare, "nämn då för mig tre." Han betraktade mig med synbar förvåning och sade med en ton af förebråelse i rösten: "Kina har icke tre problem,

endast ett, rättfärdighetens. Om vi kunde utrota synden, skulle vår nation icke ha något annat problem."

Jag talade med en annan vän, som också innehade en hög offentlig ställning och, efter hvad det ansågs, hade framför sig en lysande politisk bana. Han sade: "Jag trodde, när vi fingo republik, att hvarje problem skulle bli löst, men inser nu, att vi icke voro mogna för en republik. Jag ser, att det fanns icke nog med män, som, ställda på ansvarsfulla platser, hvarvid de hade att välja mellan hvad som var bäst för dem själfva och för landet, valde hvad som var bäst för landet." "Ja", sade jag, "Kina behöfver religionen." "Nej", svarade han, "ni har orätt." "Hvad menar ni?" frågade jag. "Kina måste ha den *kristna* religionen", utbrast han. "Ingenting mindre kan rädda oss."

Genom hela landet utefter dess längd och bredd synes den bildade klassen f. n. vara genomträngd af den djupa öfvertygelsen, att kristendomen är nationens enda hopp. Tusentals män samlas nu vecka efter vecka i bibelklasser, och hundraden bereda sig öppet för mottagande af dopet. Många omvändelser ha också ägt rum bland män med nationellt rykte. Vi stå ansikte mot ansikte med ett af de största undren i den mänskliga historien, ett af de största fakta i hela den kristna kyrkans historia. Men vi skulle illa använda denna stund, om vi lyckönskade hvarandra till att en af fiendens största kontingenter har gifvit sig eller fått sin kraft bruten. Må vi i stället stanna och fråga oss själfva: "Hvad innebär allt detta för oss? Hvad skola vi göra för att icke förlora de fördelar, som det närvarande läget innebär?"

Ställningen är full både af fara och af löfte. Intill den närvarande stunden har denna rörelse samlat omkring sig alla de evangeliska kristna i Kina. Alla hafva de med lif och lust samarbetat för åvägabringande af det nämnda resultatet. Men skola vi föra rörelsen vidare, fordras ett ännu fullständigare enande af krafter, en ännu djupare samverkan. Skälen härför äro åtminstone två. För det första skola kineserna, i synnerhet de, som ännu stå utanför den kristna församlingen, icke vara villiga att följa oss, om vi äro söndrade. För det andra äro de spridda krafterna för små. Hela den kristna församlingens samlade kraft erfordras för verkets genomförande.

Ett annat problem, som framställer sig, är detta: Den kristna församlingen är icke beredd för denna stora tillströmning af bildade män. Vi hafva icke ledare och lärare, vuxna att taga hand om situationen. Församlingens ledande män måste med kraft, mod och tro gripa sig an med utbildandet af en vida större skara än hittills just af bildade ledare.

En annan fara framkallas af de ekonomiska svårigheter, som orsakas af det pågående europeiska kriget. Kinas kristna församling får icke hindras af brist på medel att sätta in sin kraft för utvecklande af denna stora rörelse.

Det ansvar, som på grund af den nuvarande ställningen först och sist hvilar på oss, är *bönens*. Från hemförsamlingen måste uppgå en kör af bön natt och dag, så att det icke må behöfva sägas till oss, såsom Herren nödgades säga till sina nio lärjungar, som icke kunde bota den stackars månadsrasande ynglingen: "Detta slag utgår icke annat än genom bön och fasta." Må vi i stället uppfyllas af samma ande som profeten, som icke ville gifva sig själf någon ro och icke gifva Gud någon ro, förrän Jerusalem hade blifvit till ett lof på jorden!

(Ur Men and Missions.)

Brefafdelningen

Yuncheng den 15 febr. 1915.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

En lång tid har förflutit, sedan jag sist skref. Min tanke hade varit att skrifva under ferierna, men af feriernas något mer än 30 dagar upptogos omkr. 25 till resor och besök på andra missionsstationer, däribland 7 dagar till besök i Pucheng hos broder Carlén. Han var för klen att leda något möte under julen, och hans hustru var i Pingyangfu, så jag skulle söka hjälpa till och ersätta för dem båda. Julstöket blef ju ringa, men julglädjen blef stor, åtminstone för mig, och jag tror äfven för kineserna.

Min andra resa — för att nu fortsätta med ämnet — blef längre och i sällskap med red. Ollén. Vi besökte icke mindre än 7 af våra stationer, däraf alla våra stationer i Shensi och 3 i Shansi. Var det intressant för honom att se så många af våra stationer, var intresset nog ej mindre för mig. Under skolterminerna är jag ju fastlåst här, så att jag ej får tillfälle att se mig omkring. Det är därför så roligt att under ferierna en tid få lämna Yuncheng för att ej säga, att det är nyttigt för både kropp och själ att komma ut och röra på sig. Alltnog, denna gång fick jag både många och långa resdagar samt gästa icke så få stationer. Öfverallt syntes arbetet så blomstrande, d. v. s. voro så många nya verksamhetsgrenar upptagna, att man ej kunnat annat än glädjas däråt, hade icke också de stora behofven af medhjälpare gjort sig så gällande. Det är en sanning, som vi aldrig få glömma att påpeka för vännerna hemma — *behofvet* af kinesiska medhjälpare *blir större för hvarje år*.

Sista delen af resan blef ytterligt kall och blåsig, och red. Ollén, som dittills tyckt, att vi, missionärer, nästan för mycket talat om resornas besvärligheter, fick nu själf erfara, att sådant är icke blott ord utan verklighet. En dag och en natt fingo vi stanna på en gästgifvaregård nära Gula floden, där det var åtskilligt under fryspunkten på morgonen.

Ganska uppfriskad ehuru något trött af det myckna resandet hemkom jag några dagar, innan skolan skulle börja. (— Jag måste här göra en afvikning från ämnet. Mitt hopp hade varit att under resan kunna skrifva några rader af tack till gifvarne af

julgåfvor, och jag hade för den skull medtagit adresser och bref från dem. Emellertid råkade vi tappa den väska, som innehöll dessa papper. Härigenom har det blifvit mig omöjligt att skrifva till alla gifvare. Får därför nu i tidningen framföra mitt tack till sådana gifvare, hvilkas namn och adresser jag ej kan påminna mig —). Förutom revidering af missionens räkenskaper skulle jag hålla en inträdesexamen under två dagar med de nyankomna eleverna samt byta bostad. Det blef ett brådskande, så att den hvila och stillhet, som jag hoppats få före skolans början, blef just ingen. Men Gud får förse dag för dag med kraft för mitt myckna arbete, ty kraft behöfver jag, kraft både till kropp och själ.

Så har det nu börjat igen, mitt skolarbete. Vi ha i år icke mindre än 21 elever, fördelade på 3 klasser. Det är väl den högsta siffra vi hittills uppnått, men den kommer nog i framtiden, v. G., att ökas. Dessutom ha vi öppnat en öfningsskola med 9—10 små gossar, hvilken också inrymmes i våra skollokaler och därför äfven faller under min uppsikt. Denna utveckling har naturligtvis något ökat mina arbetstimmar, men det är för mig blott en glädje att så få ägna mig åt detta kall. Det är en präktig ynglingaskara, vi nu ha inom seminariet. För gudsfruktan och förmåga att studera framstå särskildt eleverna från Honanprovinsen, men äfven de andra äro värda allt erkännande. Ofta, då jag efter kl. 9 på aftonen, sedan arbetet upphört, gör min rond, hör jag i de då mörka skollokalerna eller i en lada, där vi ha halm förvarad, röster. Det är elever, som i ensamheten och stillheten söka sitt umgänge med Gud. Villigheten att tjäna Gud med ordets predikan eller bokförsäljning är ock stor. Under söndagarna eller veckans dagar är det personliga umgänget med den mängd unga studerande, som komma till våra möten eller K. F. U. M:s klasser, af oerhördt stor betydelse. Här gäller det att med en sann kunskap förena en hjärtlig ödmjukhet och således vinna både deras förtroende och vänskap. Det är också eleverna, som nu sköta söndagsskolarbetet, hvilket jag endast har tid och kraft att öfvervaka. Deras flit i studierna är nästan större än de kroppskrafter de kunna ge ut för desamma. Ehuru vi ökat kurserna rätt betydligt, synas de ej tröttna utan vilja ha ännu mer djupgående kurser. Jag tror lärarnas ifver att föra dem framåt sporrar dem till än större ansträngningar att förvärfva nya och gedigna kunskaper. Det är ej i de flesta fall åtminstone blott ett begär efter kunskaper för dessa kunskapers egen skull, som drifver dem, utan ett begär att med hjälp af dessa kunskaper bättre kunna tjäna Gud. Och när vi se, huru arbetet mer och mer kräfver väl förberedda krafter, då måste vi glädjas öfver dessa elevers flit och intresse. Det är sant, att det hufvudsakligen beror på den kraft, som Guds Ande gifver, men Anden verkar genom instrument, och om dessa äro mindre väl formade och slipade, blir arbetet ej så väl gjordt, som det med dugliga verktyg kunde och borde ha utförts. Det är därför, vi fästa så mycket hopp vid dessa elever, och som jag önskar gifva så mycket jag kan af kraft och tid åt dem. Måhända är det också till stor del härför, som jag känner med dem och älskar dem.

Det är nu en sak, som ligger på mitt hjärta beträffande dessa elever, och det är en ny byggnad för klassrum och sofrum. Innan skolan började vid vårterminen, måste jag utrymma mitt eget rum för att där ge plats åt en klass. Vi ha likväl ännu ej ett rum för hvarje klass, och sofrummen äro fortfarande desamma för 17 elever som för 21. Jag kan ej annat än framhålla det oerhördt trängande behofvet af lämplig lokal med snaraste. Ökas antalet elever än mer nästa läsår, blir det omöjligt att mottaga dem, och då blir ju härigenom icke blott en lucka i seminariets arbetsordning, utan hvad som betyder mer, arbetet går miste om en klass nya arbetare, som kanske just om 4 år behöfdes.

Vid förra årets slut utexaminerades 3 elever, som alla nu hafva anställning. Två användas som lärare i missionens skolor och en som evangelist. Det var en högtidlig stund, då vi vid afslutningen öfverlämnade till en hvar af dem afgångsbetyg samt som present en bibel. Måtte de nu blifva Herrens stridsmän och vinna segrar för honom!

Af ofvan skrifna framgår, att jag är helt och hållet upptagen med detta arbete, och likväl har Herren visat, att jag skall utvidga tältpluggarna och upptaga ett nytt arbete: K. F. U. M:s arbete. Huru det har uppstått och utvecklats, kan jag ej nu skrifva om, vill blott nämna, att under 4 mån. har inte blott en styrelse organiserats utan en förening nästan färdigbildats med ett 60-tal medlemmar. Vi ha 3 olika klasser i engelska med ett antal af omkring 50 elever, 2 bibelklasser, klasser i allmänna ämnen, början till sportafdelning samt förslag till hållande af en större evangelisk kampanj i vår. Som jag bekläder posten som förste sekr. med en kines som andre sekr., faller helt naturligt mycket af detta arbete på min lott, helst som jag har alla klasserna i engelska. Jag har också börjat känna trötthet i hufvudet samt på grund af de många undervisningstimmarna klenhet i halsen. Bedjen därför mycket för mig! Må förstärkning snart komma!

Tillgifne
David Landin.

En besökelsetid i Amerika.

Säkert hafva flertalet af S. L:s läsare hört om de stora väckelser, som de sista månaderna hafva öfvergått vissa delar af Amerika. Stud. Torsten Folke, som vistas vid Princetons universitet, skrifver därifrån:

I söndags (7 mars) var Billy Sunday, den kände väckelsepredikanten, här. Han höll två möten, ett för oss (i seminariet) och ett för studenterna från universitetet, båda på seminariets (teologiska fakultetens) föranstaltande. Universitetsmyndigheterna ville ej ha något med saken att göra. Rektorn t. o. m. nekade att öppna en af universitetets samlingssalar för mötena. Dessa höllos därför i en

presbyteriansk kyrka. Jag lyckades komma in på båda mötena. På det andra mötet blefvo 600 studenter omvända, bland dem några af universitetets mest framstående sportsmän. Det var en gripande stund.

Det är underbart att se, hvilken våg af andlig välsignelse, som strömmat ned öfver hela denna trakt genom Billy Sundays möten i Filadelfia. Hela befolkningen är uppskakad, och religion och Gud är på hvar mans tunga. Öfver 36 tusen människor sägas under de senaste tio veckorna ha funnit sin Frälsare. Men å andra sidan framträder en oerhörd hätskhet mot evangelisten. Han bär bokstafligen sitt lif i sin hand, men lika oförfärad är han ändå, en sannskyldig Johannes Döpare.

En kinesisk Sakkeus.

En fru Ford, tillhörande Kina Inlandmissionen, skrifver i ett missionsblad följande:

Det är flera vänner, som bedt mig berätta om församlingsledaren i Taikang, som på konferensen i Chowkiakow bekände, att han hade bedragit en man på 5,000 kash.

Det är mig en glädje att tillmötesgå denna anhållan, emedan Herren verkligen har utfört ett stort verk i denne mans hjärta och vi gärna ville, att missionens vänner med oss skulle glädja sig samt öfver honom nedbedja ännu mer ljus och välsignelse.

Vid konferensen bekände, han, som sagdt, sin synd och var alldeles bestämd att ställa denna sak till rätta. Men när han kom hem, sade satan till honom, att han icke genast skulle omtala förhållandet utan vänta, tills den man, han bedragit, kommit hem (denne var sjöman och befann sig ute på en resa). Han lyssnade härtill, och ehuru några af de kristna, som hade varit tillsammans med honom vid konferensen, väntade och hoppades, att han öppet skulle komma fram med sin bekännelse, uteblef den alldeles.

De bådo mycket för honom, och efter ungefär en veckas förlopp talade Guds Ande ånyo till honom, och nu var han villig att lyda. På bönemötet lördagsaftonen omtalade han inför de församlade ärligt sin synd, och så lade han af de pengar, han var skyldig, för att vid tillfälle återlämna dem åt den bestulne.

Kort efter sedan denna angelägenhet blifvit ordnad, påminte Herren honom om, att han hade bedragit en annan man på 600 kash. Nu sålde han strax en del säd, gick med pengarna till den man, han bedragit, och sade: "Med Jesus i mitt hjärta är det intet, som är svårt".

Nu påminte den trofaste och långmodige Guden honom om ett snatteri på 50 kash. Äfven detta belopp ersattes. Guds Ande ledde honom därefter att bedja en släkting, som han förorättat, om förlåtelse.

Men ännu var det ett, som tryckte hans hjärta. Ett par år innan det nu omtalade tilldrog sig, hade en bibelkurs hållits i Jencheng, tre dagsresor från denna plats. Min man önskade, att några af de kristna skulle få deltaga i denna bibelkurs, och af fruktan att någon på grund af fattigdom skulle utebli, erbjöd han sig att hjälpa en hvar, som önskade fara dit. Denne man begagnade sig, ehuru ganska välbärgad, af den erbjudna hjälpen. Första gången han sedan efter konferensen besökte oss, lämnade han tillbaka pengarna.

Denna gång var han som förvandlad, så strålande och fridfull. Han, som alltid förr sett surmulen och tvär ut och aldrig kunnat sitta stilla, knappt en minut, såg nu ut som idel solsken. Men han behöfver ännu i hög grad våra förböner.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under mars månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
383.	Skärfsta Syförening, gm F. B.	13:	70
386.	L. E., Sthlm	10:	—
387.	R. J. L. gm S. J., Örebro	50:	—
388.	Ur ett »Offerkuvert» gm d:o	1:	—
389.	Kollekt i Landsbro gm K. J. H.	13:	67
393.	N. E., Löderup	25:	—
394.	T. N., Gustafsberg, Årsafgift	5:	—
395.	Missionsmedel från Höreda mfg	50:	—
396.	E. L., Vänersborg	25:	—
397.	Kollekt i Medalby	17:	—
398.	E. L., Nässundet, »Offerkuvert» för jan., febr.	10:	—
402.	Ps. 23: 3	1:	42
403.	Sparb.-medel från en gammal väu i Styresta	21:	62
404.	»Ett Tackoffer» från d:o	10:	—
405.	Vänner i B.	10:	—
406.	Missionsvänner i Helsingborg gm A. L.	37:	—
407.	Huskvarna mfg gm M. N. O.	50:	—
429.	K. E. L., Norrköping	246:	28
430.	J. O. B., Ersmark, sparb.-medel	52:	—
431.	Sparb.-medel från Innervik för febr.	2:	—
432.	Mfg i Kvillsfors	10:	—
433.	Kollekt i Hvetlanda gm E. A.	7:	—
434.	» i Eckerda gm C. J.	6:	05
435.	Mfg i Näsby gm E. K.	15:	—
436.	J. P. C., Edderyd	10:	—
437.	Vid Kinaföreningens i Eksjö 25-årsfäst	310:	—
438.	S. T. gm M. T., Tranås	31:	—
439.	Nya pengar och andra pengar gm M. T., Tranås	11:	—
440.	—n. Ps. 81: 11	30:	—
441.	E. G., Hall-Marby, »Tackoffer 18/2»	20:	—
444.	Sv. Lärares mfg, till D. Landins underhåll	100:	—
445.	O. A. gm H. I., Älgarås	5:	—
446.	S. gm d:o	3:	—
447.	Höreda mfg.	50:	—
448.	Sparb.-medel, gm K. A., Höreda	18:	35
449.	»Offerkuvert» gm E. G., Sollefteå	11:	11
450.	I. W., Halmstad	20:	—
451.	»Onämnd» gm G. W., Edsberg	25:	50
452.	S. J. Örebro, »Tackoffer 5 mars»	100:	—
453.	S. J., Örebro	800:	—
456.	Missionsmedel gm F. M.	70:	—
457.	» gm F. S.	12:	75
458.	»Tackoffer» af O.	25:	—
459.	»Häf upp med makt din röst, du Jerusalems glädjebud! Häf upp den, frukta icke! — — — Se, Herren, Herren kommer med kraft, och hans arm är väldig.» Es. 40: 9, 10	1,200:	—
	Transport	3,541	45

N:o		Kr. Ö.
	Transport	3,541: 45
460.	G. G—n, »Offerkuvert»	10: —
461.	M. J., »Offerkuvert»	30: —
462.	Allerums mfg	50: —
463.	Forserums mfg	50: —
464.	Sparb.-medel från Nora gm H. D.	75: —
465.	Gamleby Syförening, istället för krans på fru Thams graf	10: —
466.	O. P., Wreta	5: —
467.	Insamling på graföl, Tolbo	6: —
468.	G. P., Tolbo	5: —
469.	E. P., Bjurvalla	5: —
473.	S. S., Sthlm	50: —
474.	D. H. T.	5: —
477.	S. A. A., Mörlunda	10: —
478.	Söndagsskolbarnen å Hästö	3: 85
479.	Baggetorps mfg	5: —
480.	Kollekt i Baggetorp $^{21}/_{2}$ gm H. H.	2: —
481.	Folkskolebarn i Lämnhult	1: 68
483.	Ungdomsfören. i Tenhult, resebidrag	10: —
484.	»Tackoffer från Bibelkursen i Tenhult»	70: 69
485.	»En Libanonit»	10: —
486.	A. H., Alingsås	20: —
487.	A. A., Gtbg	30: —
488.	A. B., Skellefteå, rab. å H. S. Ö.	17: 81
490.	Arbetsföreningen i Gryts prästgård	25: —
491.	M. L. S., Näfvelsjö	5: —
492.	E. P., Sthlm, för M. Ringbergs underhåll	50: —
493.	A. L. och B. P. gm A. G., Kristianstad	30: —
494.	S. S. gm d:o	5: —
495.	L. B., Gössäter	4: —
496.	K. E., Knutby	20: —
497.	A. E. M., Gtbg, till fru Böllings underhåll	5: —
498.	A. B., Gtbg, till d:o d:o	5: —
499.	Luleå mfg	40: —
500.	H. E., Vånga	50: —
501.	»En nål»	—: 60
502.	Sparb.-medel för Februari från Skellefteå	30: 80
503.	Från Wallsjö församlings missionskassa	50: —
504.	M. K., »Offerkuvert» för jan.—mars	2: 55
505.	A. A—n, »Offerkuvert» för jan.—mars	1: 30
506.	»Namnsdagsgåfva på Kinas bön- och tacksägelsedag den 14 mars	5: —
508.	Vännerna i Björkeryd, »Tackoffer på 14 mars»	21: 10
509.	Skärfsta syförening, gm F. B.	22: 50
510.	Kollekt i Bergsbyn $^{24}/_{2}$	14: —
511.	D:o i Ersmark $^{26}/_{2}$	30: —
512.	D:o i Kåge $^{27}/_{2}$	31: 95
513.	D:o i Skellefteå $^{28}/_{2}$	48: 73
514.	D:o i Innervik $^{2}/_{3}$	14: 14
515.	D:o i Sävenäs $^{3}/_{3}$	18: 60
516.	D:o och sparb.-med. i Ursviken $^{9}/_{3}$	26: 89
517.	D:o i Byske $^{7}/_{3}$	32: 92
518.	D:o i Örviken $^{9}/_{3}$	17: 60
519.	D:o i Skråmträsk $^{10}/_{3}$	15: 15
520.	Sparb.-medel från Kinakretsen i Skellefteå	71: 24
521.	Sparb.-medel från Medle	20: 16
522.	D:o från Skråmträsk	1: 38
523.	D:o från Bergsbyn	5: 45
524.	D:o från Sävenäs	34: 07
525.	»En Kinabössa»	3: 86
526.	M. J., Byske	5: —
527.	A. och V. E., Skellefteå	5: —
530.	Björnö Jungfrutören. till M. Hultkrantz' underh.	100: —
531.	M. K., »Offerkuvert», 1:a kv.	1: —
532.	E. O., »Offerkuvert», jan.—mars	2: 45
533.	M. H., »Offerkuvert»	20: —
535.	Missionsvänner i Källunge och Vallstena	130: —
	Transport	5,045: 92

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	5,045: 92	
538.	»Tackoffer»	50: —	
540.	»Herrens del» af O. S.	15: —	
541.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	6: 16	
542.	O. L., Ryd, »Herrens tia»	10: —	
543.	»Tömda sparbössor och »Offerkuvert» för mars gm J. N., Umeå	26: 38	
544.	»En missionsvän»	20: —	
545.	H. J. H—lt	20: —	
548.	»Herren har tänkt på oss, Han skall välsigna» Ps. 115: 22	500: —	
549.	Kollekt vid K. Vedums Ungd. fören. möte i Byslåtterna $^{25}/_{3}$	49: 40	
550.	»Herrens tionde» gm F. G. D., Götene	28: 20	
551.	Inkomst från missionsfästen i Fullösa missionshus $^{14}/_{8}$	51: —	
552.	Sparbössa af A. B.	5: 20	
553.	C. G., Skellefteå, »Tackoffer»	10: —	
557.	K. N., Kullsta, sparb.-medel	9: —	
558.	Kinagruppen inom K. F. U. K., Gtbg	50: —	
559.	M. Ö., Sthlm	100: —	
561.	»Herrens tionde» af Å.	40: —	
562.	Kl. J. gm O. Å., Askeby	5: —	
563.	Ulriksdals ungd. fören. »Evighetsblommor på Judits graf.»	25: —	
564.	Kollekt och Sparb.-medel från Folketorp, till Westers och Hahnes underhåll	40: —	
565.	»Ett löfte åt Herren, som bevarat vårt kära fosterland för krig», till Westers och Hahnes underhåll	10: —	
566.	R. A., Gefle, rab. å S. L.	7: 25	
567.	G. T., Ulricehamn	100: —	
572.	Myresjö Östra syförening	10: —	
573.	Kollekt i Östersunds kyrka	65: 17	
574.	D:o i Brunflo	17: 50	
575.	D:o i Östersunds missionshus	28: 17	
576.	D:o i Böle	16: 50	
577.	D:o i Norderö	6: 03	
578.	Sparb.-medel från Norderö	22: 36	
579.	»Ett löfte», Norderö	20: —	
580.	Kollekt i Marby	6: 15	
581.	D:o i Sunne kyrka	25: 20	
582.	D:o i Hara skola	6: 87	
583.	D:o i Månsåsen	3: 77	
584.	D:o i Ovikens skola	13: 10	
585.	Sparb.-medel från Oviken	21: 50	
586.	Ovikens Ungd. förening	5: 65	
587.	Svensåsens mfg	25: —	
588.	Sparb.-medel från flickorna H., Oviken	8: —	
589.	D:o från G. Å., Oviken	2: 30	
590.	Kollekt i Sveaborg	26: 25	
591.	O. K., Hålland	—: 50	
592.	A. G. gm A. G., Hålland	30: —	
593.	Kollekt i Stamgärde	27: 23	
594.	Småflickornas syförening, Stamgärde	10: —	
595.	Sparb.-medel i Stamgärde	31: 65	
596.	Kollekt i Nylands missionshus	28: —	
597.	G. A., Sparb.-medel	4: 32	
598.	S. W., »	4: 12	6,688: 85

Särskilda ändamål:

384.	P. E. W., Sthlm, »för Chang Hsio hai»	40: —	
390.	L. U., Sthlm, till Anna Erikssons bibelkvinna	60: —	
391.	»Senapskornet», Säfsjö, gm H. N., till Heo Kwei-ings och Heo Kwei-songs underhåll	120: —	
392.	H. J., Jkpg, för skolverksamheten	100: —	
399.	Kinasyföreningen i Ljungby, till Ingeborg Ackzell, för kvinnoarbetet i Pucheng	100: —	
	Transport	420: —	6,688: 85

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	420: —	6,688: 85
400.	A. A., sparb.-medel, för d:o d:o	3: 85	
401.	E. S., Ljungby, till Ingeborg Ackzells bibelkvinna	75: —	
408.	Kollekt i ungdomsklassen, Huskvarna, »till en gosse i Tjäders skola»	5: —	
409.	A. S. gm E. L., Norrköping, till Berglings skola	10: —	
410.	E. A. gm d:o till d:o	10: —	
411.	A. R. » » » »	10: —	
412.	P. M. M. » » » »	10: —	
413.	E. A. » » » »	10: —	
414.	A. L. » » » »	5: —	
415.	K. E. » » » »	10: —	
416.	K. S. » » » »	10: —	
417.	R. H. » » » »	5: —	
418.	S. N. » » » »	5: —	
419.	H. N. » » » »	2: —	
420.	M. J. » » » »	10: —	
421.	M. J. » » » »	15: —	
422.	E. F. » » » »	10: —	
423.	A. S. » » » »	5: —	
424.	E. L. » » » »	10: —	
425.	A. H. » » » »	5: —	
426.	H. H. » » » »	3: —	
427.	I. A. » » » »	10: —	
428.	E. H. » » » »	10: —	
442.	E. A., Uppsala, till Anna Eriksson, personligt underhåll för en flicka i seminariet	30: —	
443.	A. A., Uppsala, till d:o	30: —	
454.	S. J., Örebro, för Yunchengs gatukapell	100: —	
470.	L. L., Uppsala, för Li Tsuen-kou	25: —	
471.	E. W., Linköping, för Bibelkv. Liu Ren-shih	25: —	
475.	H. L., till Fru Bergling, för An:s underhåll	30: —	
476.	H. L., till Anna Erikssons Bibelkvinna	50: —	
482.	H. T., Linköping, för Fuhsins underh.	10: —	
489.	K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, för D. Landins K. F. U. M:s verksamhet i Yuncheng	200: —	
507.	A. P., Storvreta, »till Öresskrifter»	27: —	
528.	Forshems Kristl. Ungd. förening för Yuin-tong	25: —	
529.	Hednavännernas Allians, för Loh Teh-tao	62: 50	
534.	Hednavännernas Allians, till Henrik Tjäder, för en lärare i Chiehchow skola	150: —	
536.	T. H. till Anna Erikssons arbete i Hancheng att användas efter godtfinnande	100: —	
537.	E. O. U., Sthlm, för evang. Chi Ming-ko	50: —	
539.	L. och A. W., Gtbg, »Ett tackoffer till Gud för 10-årigt lyckligt äktenskap», för underhåll af en yngling i D. Landins skola	75: —	
546.	Betels Barnmfg, Malmö, för Chai Hsieh-Yu	50: —	
547.	J. P., Hedemora, »för lilla Frost»	50: —	
554.	Kollekt i Karlstad till Maria Petterssons verksamhet i Sinan	21: 17	
556.	Flickornas syförening, Simtuna, till Fru Berglings verksamhet, att användas efter godtfinnande	75: —	
568.	»Syster Ida.» »Ett tack till Herren för lyckligt genomgången operation», till Anna Erikssons verksamhet	15: —	
569.	A. D. till d:o d:o	10: —	
570.	Jönköpingskretsens Kristl. Ungd.-förb. underh. af en bibelkvinna hos Fru Ringberg	150: —	
571.	J. L., till aflöning åt en kinesisk lärare	200: —	
599.	E. V., Hålland, till Biblar åt hednabarnen	5: —	2,234: 52
	Transport		8,923: 37

N:o		Kr.	Ö.
	Transport		8,923: 37
	Missionshemmen:		
385.	M. J., Gössäter, rab. å H. S. Ö. och S. L. till Barnens Hem	5: 75	
455.	M. S., Mora, till Barnens Hem	10: —	
472.	S. S., Sthlm, till Barnens Hem	100: —	
555.	K. Vedums Friförsamling till Barnens Hem	25: —	
560.	M. Ö., Sthlm, till Barnens Hem	100: —	240: 75
	Summa under mars månad kr.		9,164: 12

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Välsignad vare Herren Gud, — — — som allena gör under! Och välsignadt vare hans härliga namn evinnerligen, och hela jorden vare full med hans ära! Amen. Ps. 72: 18, 19.

Gåfvor in natura till missionshemmet Robertslund, 1:sta kvartalet 1915.

1 God-Jul-tallrik, 1 Julklocka fr. Lindströms bosättningsaffär; 1 Jultransparang fr. L. H., Sthlm; 1 duss. glasasietter fr. E. B., Helsingborg; 1 längd doffeltyg fr. M. W., Dalskog; kaffe fr. J. S., Malmö; påskägg från vänner i Björkö; påskägg fr. F. M., Glemmingebro; fastlagsbullar och div. matvaror fr. H. L., Ösby.

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Inez Bölling.

Tidstecken.

En högt uppsatt kines, medlem i undervisningskommissionen, har uttryckt en önskan att i sin provins få använda *tusen kristna kineser som lärare.*

Hvar skall han finna dem? *Missionens* skolor borde kunna tillhandahålla dem. Men ännu finns blott ett fåtal kristna unga kineser, dugliga till lärare. Må vi bedja för alla missionens skolor och seminarier i Kina, särskildt för seminariet och skolan i Yuncheng (se sid. 61).

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 18—22 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11,
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Obs.! Svenska Missionens i Kina Expedition har blifvit flyttad till Drottninggatan 55, 2 tr.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.